

MISLI

LETO XXII.

AVGUST, 1973

ŠTEVILKA 8

**"LJUBITE SE
MED SEBOJ,
KAKOR SEM
VAS JAZ LJUBIL"**

(Jan 15, 12)

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentinc, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA

- Dvoje jezer — stran 209
Na Bledu (pesem) — Oton Župančič
Odlomek blejske zgodovine — Jaka Naprošen — stran 210
"Prišli so palčki mali..." — stran 212
Po večerni maši (pesem) — I. Burnik — stran 213
Naša ustvarjalna skupnost — Msgr. M. dr. Jezernik, Rim — stran 214
Jezikavost se me še drži... — Pepe Metulj — stran 215
Čebelnjak (pesem) — Limbarski — stran 216
Televizija — da ali ne? — Anica Srnc — stran 217
Še nekaj iz Kanalske doline — stran 218
P. Bazilij spet tipka — stran 220
Izpod Triglava — stran 222
Apostolska dela — razlaga p. Bernard — stran 224
Geološka katastrofa — slovenska krasota — Stanko Ozimič, B.Sc.
(Geology), B.M.R. Canberra, A.C.T. — stran 226
Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 228
V domačih listih — stran 228
Naše nabirke — stran 231
Izpod sydneyskih stolpov — P. Valerijan — stran 232
Naša slovenska šola — Sestra Miriam — stran 234
Kotiček naših malih — stran 235
Z vseh vetrov — stran 236
Križem avstralske Slovenije — stran 238

NAROČI IN BERI!

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI —
Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje.
Spisal dr. Filip Žakelj. Cena dva dolarja.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — Cena en dolar
in pol. Imamo le nekaj izvodov. Doma so že pošli.

KNJIGA O INDIJANCIH — Njih življenje in na-
vade zanimivo opisuje škof Friderik Baraga. Cena en
dolar.

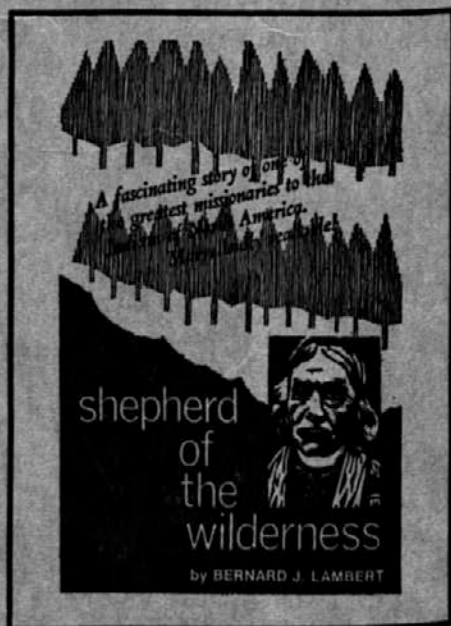
V Argentini je Baragovo misijonišče izdalo novo knji-
go: življenjepiš velikega Slovenca — skopljanskega ško-
fa, božjega služabnika JANEZA GNIDOVCA. 227 stra-
ni, s številnimi slikami. Spisal Alojzij Gerzinič. Cena
vezani knjigi \$2.50, broširani \$2.—.

Iz Kanade pa je dospel prvi del življenjepišnega ro-
mana o škofu Frideriku Baragu: **LE ENO JE POTREB-
NO**. Spisal Karel Mauser. Cena vezani knjigi \$3.—,
broširani \$2.—.

Iz ZDA smo prejeli novo pošiljko **BELE KNJIGE**,
ki prikazuje razvoj v naši domovini od aprila 1941 do
maja 1945 ter vsebuje okrog 10.000 imen v tem od-
dobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena
pet dolarjev.

oOo

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja)
SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepišno
povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec
Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstral-
skemu prijatelju. Cena en dolar.

DVOJE JEZER

V PALESTINI sta najbolj znani dve jezери.

Prvo je čudovito jezero in se imenuje Genezareško. V njem je polno rib in v njegovi vodi se zrcali zeleno obrežje. Ob obali so drevesa, ki stezajo nadenj svoje veje. In tam se igrajo otroci, kot so se igrali takrat, ko je še Jezus živel in večkrat sedel ob tem jezeru. To jezero je Jezus ljubil. Kolikokrat je njegov božji pogled počival na razigranih jezerskih valovih, medtem ko je ljudstvo v prilikah učil. Nedaleč od tega jezera, na samotnem kraju, je tudi nasitil pet tisoč mož...

Jordan je temu jezeru izkopal prostor in se še danes zliva vanj, ko priteče bister iz libanonskih gora. Ljudje so si zgradili bivališča ob njem in prav tako ptice svoja gnezda. In vse, kar živi tam, je srečno...

Na jugu pa se Jordan izliva v drugo, še večje jezero, naravnost morje. Zato nosi tudi ime: Mrtvo morje. Tam ni prostora za ribice. Noben listič ne zatrepta, ko potegne veter. Nobena ptica se ne oglasi, otroški smeh je tam neznan. Potniki se temu jezeru radi izognejo; le kadar morajo tja, se podajo na pot in takoj spet odidejo. Kakor svinec lega vroč zrak na vodno gladino, ki se blešči v omotični sončni svetlobi. In nihče — ne človek in ne žival — se ne sklonil, da bi od te vode pil. Ptice se obrnejo proti severu, da jim ni treba preleteti tega jezera, ki se zrcali sredi puščavske pokrajine kakor kačje oko...

Le kaj je vzrok, da sta si ti dve jezери tako različni, ko ju vendar napaja ista reka? Gotovo ni kriv Jordan, saj v oba iztaka isto vodo. Tudi niso kriva tla, v katero je izkopano njuno dno, in ne okolica.

Vzrok te razlike je tale: Genezareško jezero vpija reko Jordan, a je ne obdrži. Za vsako kapljico, ki v jezero priteka, jezero eno oddaja. Drugo jezero na jugu pa ljubosumno čuva zase sleherno kapljico jordanске vode, ki priteka vanjo. Nobena ne odteče več iz njega. Le sonce s svojimi žarki ga prisili, da pusti izhlapevati vodo.

Genezareško jezero prejema in daje dalje — in zato je polno življenja. Drugo jezero pa le sprejema in ničesar ne oddaja. Zato nima življenja — pravimo mu Mrtvo morje.

To je dvoje različnih jezer v Palestini...

Tudi dvoje različnih vrst ljudi je na svetu...

To lepo primeri sem bral nedavno. Napisal jo je Bruce Barton in misel kar čedno razvil.

Moderno življenje in potrošniška družba nas čudno spreminjata in zapirata vase. Še soseda mnogi neradi poznajo. In če ga ne poznajo, niti po imenu, kako bodo potem poznali njegove potrebe. Morda niti ni potreben pomoči — pa je mogoče zato potreben smehljaja in tople besede. Pozabimo, da tudi sami v življenju kaj radi sprejemamo in — kar priznajmo — dosti smo že prejeli in takrat smo morda znali biti celo hvaležni. Čas pa je prinesel svoje in danes se nam zdi, da nikogar ne potrebujemo — drugi pa naj ne potrebujejo nas. Skratka: postajamo **Mrtvo morje**...

Ljubezen, ki se ne razdaja, je sama sebi v namen in ni vredna imena. V tem so lahko največji bogataši obenem največji reveži. Niti največje bogastvo jih ne more osrečiti. **Mrtvo morje**, ki je brez življenja, ker ne razdaja od svojega. Pa niti ni treba gledati med bogataše! Vsak kos kruha slajše tekne, če ga lahko deliš z drugim ter z njegovo polovico poleg sebe še nekoga nasitiš, še nekoga osrečiš. V tem je zadovoljstvo, ki se ga drugače ne da kupiti, ker drugače ni naprodaj. Edina pot do notranje sreče — zakon, ki ga je Bog sam zapisal v človekovo srce. **Genezareško jezero** s svojim zelenjem in življenjem...

Kako lepo se z vsem tem ujemajo Kristusove besede: "Dajajte in se vam bo dalo..." Stokrat v svojem življenju smo to že lahko občutili, če smo le poskusili doživeti to božjo napoved. Več daš, več prejmeš, manj daš, manj imaš! Božja matematika, ki nekaterim ne gre v glavo. Pa je tako resnična, kot sta resnična zemlja in nebo.

Ko je bila otoška cerkvice še božja pot...

Na Bledu

Z romarskim čolnom
 pesem plava,
 poletava
 nad jezerom.
 Zvonček Marijin plaka in prosi,
 molitve nosi
 pred božji tron.
 Kaj so prinesla ta srca s seboj!
 Plaho, zaupno pred teboj,
 o Marija,
 so razgrnila
 vso domovino:
 s temi srci so polja, gorice,
 žito in vino,
 naše dežele ponižne vasice,
 skrite kočice,
 v njih porodnice,
 v svoji revii
 k tebi kličeče.
 S temi srci so dvori in hlevi,
 voli in krave
 in pastir in bela čreda
 z mirnimi očmi te gleda
 iz daljave.
 Vse težave,
 ves svoj znoj
 plaho, zaupno so razgrnili,
 vse razkrili pred teboj.

OTON ŽUPANČIČ

Odlomek blejske zgodovine

MORAM REČI, da še nisem našel rojaka, ki bi obiskal domovino, pa bi po vrnitvi ne povedal, da je bil na Bledu. Da nudi v tujini rojenim otrokom slovenskih izseljencev Blejsko jezero z otočkom in cerkvice na njem sliko nepozabnega spomina prvega obiska domovine, bo menda tudi držalo. Še tujec, ki je obiskal Slovenijo, mi je priznal, da "slovenskega Bleda niti čudovita Švica ne premore..." Torej se ni čuditi, da je že naš Prešeren, ki je kot pesnik imel oči in srce za lepoto, zapel:

"... Dežela kranjska nima lepš'ga kraja,
 ko je z okolščino ta, podoba raja..."

Sicer bi danes Prešeren kljub pesniški duši v svoji gorenjski odkritosti in advokatski robotosti na račun

Bleda verjetno kakšno drugačno rekel: turizem in hoteli in vse ostalo s tem v zvezi so dali tej "podobi raja" malo drugačen značaj. Tudi cerkvice, spremenjena v muzej, žal ni več božja pot in znameniti "zvon želja" se več ne oglašča. Bi "motil" goste po vilah in hotelih... Čas je prinesel svoje — ustaviti ga ne moremo. Bohinj je še vedno sredi nepokvarjene božje narave — Bled se vsemu razvoju ni mogel izogniti. Ima pa še vedno dovolj lepote in privlačnosti, pa tudi zgodovine se mu ne da izbrisati. Saj beremo v starih zapiskih, da je bila že leta 1238 na otoku Marijina cerkvice — že tedaj zelo obiskovana božja pot. Leta 1465 so jo predelali in znova posvetili in kot taka stoji še danes. Le prenovljena je z otokom vred po uspešnih načrtih arhitekta Bitenca, da služi turizmu namesto 10-

marjem. Pa kot so bili prej med romarji tudi zgolj turisti, tako je še zdaj verjetno marksikateri "turist" v resnici romar. Ta stopi na otok in v Marijino cerkvi v nekdanjim spoštovanjem vernika in s tiho molitvijo v srečo, naj bi se le enkrat povrnil čas, ko bo prijazni božjepotni hram zopet služil svojemu prvotnemu namenu — bogoslužju. Bog daj!

Precej legend kroži že stoletja med ljudstvom o postanku Blejskega jezera, božji poti, pa tudi o znamenitem "zvonu želja". To o junaških Blejkah pa ni legenda, ampak zgodovinska resnica, od katere je poteklo letos ravno 160 let. Nisem bral, da bi se doma pri obhajanju obletnic kmečkih puntov spomnili tudi obletnice tega "blejskega punta", ki so ga organizirale in uspešno izpeljale — ženske. Je bil pač verskega značaja — uprle so se Francozom, ki so hoteli izropati otoško božjepotno cerkev.

Alfred Hoppe, ki je svoj čas opisal vsa Marijina božja pota stare avstroogrške monarhije, nam je v svojem zgodovinskem delu verno ohranil tudi potek blejskih dogodkov pred 160-imi leti. Njegov zanimivi opis se glasi takole:

Leto 1813 je prineslo tudi na Bled sila razburljive čase. Vsa dežela je bila takrat v francoskih rokah; v Ljubljani je bila francoska deželna vlada, v Radovljici pa francoski davkar. Ker je Napoleonu že zmanjkovalo denarja, se je odločil, da zapleni zlatino in srebrnino po cerkvah. Komaj so zvedele občine okoli Blejskega jezera za ta ukaz, že so vložile prošnjo, naj bi blejski cerkvi na otoku prizanesli. A pritožba je bila zavrnjena.

Bilo je zadnje dni v marcu 1813. Davkar iz Radovljice je prišel na Bled. S sabo je pripeljal tudi zlatarja, ki naj bi precenil vrednost dragocenosti cerkve,

katere je hotel potem kratkoma vzeti s seboj. Prav takrat pa je bila na otoku služba božja. Bil je ravno sopraznik, ki so ga ljudje pobožno obhajali. Komaj so po službi božji prišli iz cerkve, že zagledajo na obrežju tuje može, ki čakajo na čoln.

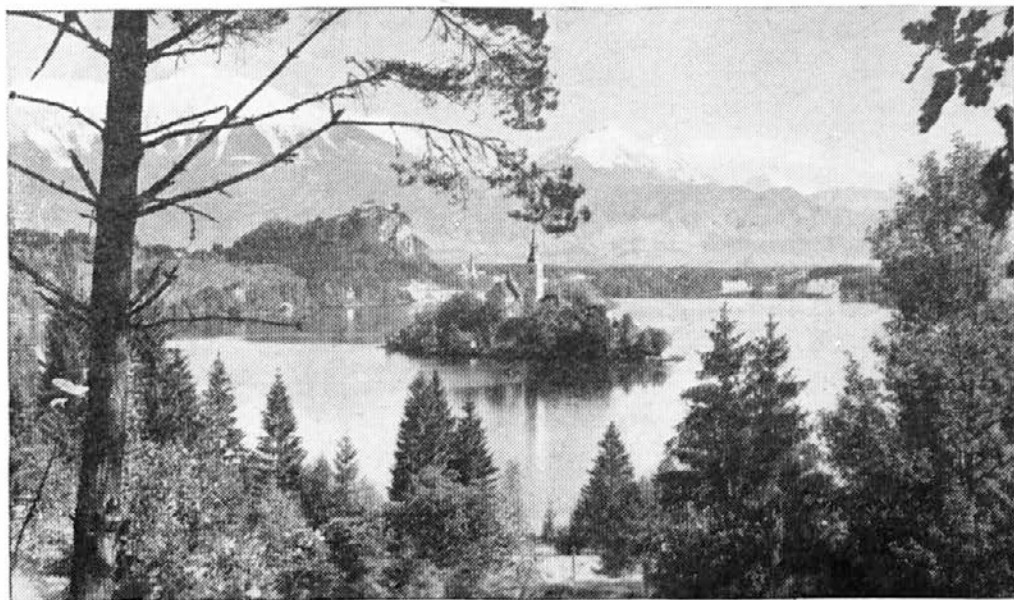
Zaslutili so, kaj to pomeni. In že se je med verniki razlegal krik: "Mater božjo hočejo oropati!..."

Na otoku je začelo biti plat zvona in nobeden izmed čolnov se ni oddaljil od otoka. Na obrežje pa so prihitele žene od vseh strani. Vsaka je imela v rokah kakšno orodje: vile, cepce, motike in lopate... Francoski davkar se je ves divji umaknil v županovo hišo in od tam poslal pismeno poročilo na oblast.

Popoldne je poizkusil od druge strani, da bi prišel na otok, a ni nikjer mogel stakniti kakega čolna. Premeteni ljudje so vse čolne spravili na otok. Medtem se je zmračilo in cerkva je bila vsaj za en dan rešena.

Drugo jutro so spremljevalci davkarja vendarle staknili čolnič. Za neko hišo je bil skrit, a tako majhen, da sta se mogla v njem peljati le dva človeka. Davkar in še eden njegovih spremljevalcev sedeta vanj in hočeta na otok. Pa nista prišla daleč. Od otoka sem jim je prišlo naproti celo bojno brodovje oboroženih žena. Da bi se spustila z njimi v borbo, si le nista upala. Obrnila sta čoln in strahopetno zbežala proti blejskemu gradu.

Pa tudi tam ju je na obrežju že pričakovala skupina žena. Francozom je prišel na pomoč gozdarski mojster z osmimi možmi. Da bi prišel do obrežja, je zapodil svojega konja med zbrane žene. Lastnica "Toplic", Uršula Ferjan, je zgrabila konja za uzdo in skušala spraviti gozdarja s konja. Gozdar pa je izvelkel pištolo in nanjo streljal. K sreči je zadel samo

Prešernova
"podoba
raja"

rokav.

Zdaj so prihтели še možje. Le s težavo se je posrečilo nekaterim preudarnim in mirnim možem pregovoriti razjarjeno množico, da ni prišlo do krvavega pretepa. Francoz se je sedaj smel s svojimi ljudmi umakniti na blejski grad. Od tam je takoj poslal ponovno pisмено sporočilo o svojem neuspehu in o uporu Blejcev. Pa tudi radovljiški sodnik je poročal o resničnem poteku upora.

Še dvakrat so poskusili priti Francozi na otok. Ni se jim posrečilo. Ljudje so skrbno zastražili svojo ljubljeno cerkvico.

Zadevo je rešila ljubljanska vlada. Ljudje naj sami ocenijo vrednost cerkvenih dragocenosti in naj jih za mal denar odkupijo, ali pa vsaj podpišejo zadolžnico za omenjeno vsoto. To so Blejci seveda storili. Napisali so dolžnico in jo odposlali. Odkupiti pa jim cerkvene lastnine ni bilo treba več, kajti Francozi so se morali še isto leto umakniti iz dežele.

Junaške Blejke pa so si priborile čast, ker so rešile svojo cerkev pred krivico in izropanjem.

Tako pravi verodostojno zgodovinsko poročilo in mu moramo verjeti. Junaškim Blejčankam pa se lahko odkrijemo, da so tako neustrašeno nastopile. Škoda, da niso enako neustrašenost pokazale tudi po zadnji vojni, pa bi bila cerkvica na otoku morda še danes božja pot in "zvonček želja" bi še danes milo pozvaljal. A zdaj je moderni čas in tudi Blejčanke so najbrž drugačne. Na svoje prababice so pa le lahko ponosne in — kar priznajmo — ta odlomek zgodovine našega Bleda se kar čedno bere.

Jaka Naprošen

Otok bleški, kinč nebeski...

"Drišli so palčki mali..."

NE MISLIM pisati pravljice, ki naj bi jo brali svojim otrokom. A naslovne besede smo tolikokrat slišali sami kot majhni otroci. Oči so nam žarele ob pripovedovanju, kako je uboga deklica brez staršev zašla "v gozd teman in gorko jokala je mala sirota, ko zbežal je beli ji dan..." Potem pa so prišli rdeči palčki in so jo izbrali za svojo kraljico ter jo osrečili... Kar hudo nam je bilo, ko smo zvedeli, da palčkov in podobnih dobrih bitij sploh ni.

Pa vendar. Ko sem poslušal naslednjo zgodbo, sem nehote pomislil na dobre palčke.

*

Stari Jurij, ki je živel "na renti", je moral v bolnišnico. Že zdavnaj bi moral na operacijo zaradi žolčnih kamnov, pa je odlašal in odlašal. Zdaj

ni smel več. Skrbelo pa je starega upokojenca le eno: Kaj bo tačas z njegovo papigo, ki mu je krajšala samotne ure? Pa se je končno spomnil trgovca Mirka, pri katerem je kupoval. On je bil vedno prijazen z njim. Morda bi njega poprosil.

Res je stopil v trgovino in povedal svojo željo. "Če bi mogli... sem mislil... seveda, če bi ne bilo pretežko..." je kar jecljal, tako mu je bilo nerodno.

"Zakaj pa ne!" je bil trgovec takoj pripravljen. "Brez skrbi, za papigo bom gledal, da ji ne bo ničesar manjkalo med vašo odsotnostjo!"

Pa sta si podala roko in se poslovila. Jurij si je kar oddahnil, ko je prišel domov. Sedaj ima vse urejeno.

Ko je prišel dan odhoda v bolnišnico, je bilo

treba vse tako hitro narediti. Čas ga je prehitel. Bolniški avto je prišel ponj, ker je bila bolnišnica predaleč za stare noge, on je pa še zbiral najpotebnejše za sabo med svojo revščino. Voznik ni mogel čakati, da bi Jurij še papigo odnesel k trgovcu. V avto pa piča ni smel vzeti, ker je proti predpisom. Tako je Juriju mogel ustreči samo s tem, da je ustavil pred trgovino in je mogel starec mimogrede oddati ključ ter še enkrat poprositi, naj za papigo res skrbe.

Trgovec Mirko je na večer sam stopil na Jurjevo stanovanje. Doslej še nikoli ni bil pri upokojencu. Zato se je kar ustrašil, ko je odklenil in odprl vrata v sobo. Le kdaj so bila okna zadnjikrat umita? In koliko prahu po omarah, oknih, po tleh! ... In omet na steni! Najbrž je bila soba še pred Jurjevim rojstvom zadnjikrat pobeljena, pa jih ima mož že najmanj sedemdeset. Odeja na postelji je podobna pajčevini, tako je preluknjana.

Mož je osupnjen in v zadregi gledal to revščino. Posebno še, ko se je spomnil na svoje novopremljeno stanovanje. Zamišljen, kar nekam osramočen, je vzel kletko s papigo in odšel proti domu.

"Ema", je še isti večer dejal ženi, "staremu Juriju bo treba malo pospraviti. Bova kar midva igrala 'palčke!'"

Žena Ema je bila takoj navdušena za njegovo zamisel. Saj je vedno rada pomagala, če je le mogla. Seveda, lahko ji ni bilo. Ves dan v trgovini jo je utrudil, pa bi si na večer rada odpočila. Še tako jo je vedno čakalo delo doma. A premagala je željo po večernem ugodju. Pripravila je vedro, cunje za umivanje in brisanje, metlo in milo, mož pa jo je zapeljal na Jurjevo stanovanje. Saj poznate žene, kadar se jih poloti navdušenje za čiščenje! Vsak se jim rad umakne. A tam pri starem Juriju je bilo toliko prahu in starega, nepomitega posodja, raztrgane obleke in še in še. Cele gore! Še Mirka je vpregla — ni se ji mogel izmuzniti.

Sivo zamazane zastore, raztrgano perilo in popravila potrebno obleko je vzela kar s sabo. Doma je potlej nekaj večerov prala, šivala, likala... In kar je zašila, je sproti nosila nazaj v Jurjevo stanovanje, kjer je še vedno našla dovolj opravka. Sproti je tudi polnila njegovo skromno shrambo.

Trgovec Mirko in njegova žena Ema nista o tem veliko govorila. Kaj bi pravila! Dobra dela je treba narediti, pa konec! Vendar je tu in tam le padla beseda, posebno če so bili sorodniki in najbližji znanci na obisku.

"Saj se mi res smili stari mož! Nikogar nima na vsem božjem svetu", je menil tudi Mirkov bratranec, po poklicu pleskar, ko je slišal zgodbo. In prihodnjo soboto je še on "vdrl" v Jurjevo stanovanje. Privlekel je s sabo lestvo in barve in kar se vse rabi pri pleskarskem poslu. Potlej pa je začel... Po nekaj dneh se je sobica prijazno svetila v novi belini. Tla so bila prekrita s staro, a dobro ohranjeno preprogo. Slikarjeva sestra jo je prinesla. So zase že lani novo kupili, je povedala.

Tako je šlo dalje. Prijatelj mizar je popravil stol, ki se je že pošteno majal. Tudi pipa pri vodovodu, ki je kapljala, je bila po dolgih letih popravljena. Shramba je dobila novo polico, na njej pa je stala marksikatera nova posoda in skodelica, pa kozarec. Izginile su črepinje, skodelice z odbitim ročajem, počeni kozarci...

*

Neverjetno se glasi ta zgodba in kar nekam preveč osladno ganljiva je. In vendar je resnična. Ko se je stari Jurij vrnil iz bolnišnice, ji je sam komaj verjel, tako je ostrmel ob pogledu na svojo spremenjeno sobo. Ni mogel izreči besede, le solze hvaležnosti so mu zalile trudne oči.

Pa kaj naj bi rekel? Saj "palčki" še slišati niso hoteli o kaki zahvali. Le papiga je začela prijazno vreščati in blebetati, kar ji je kljun dal...

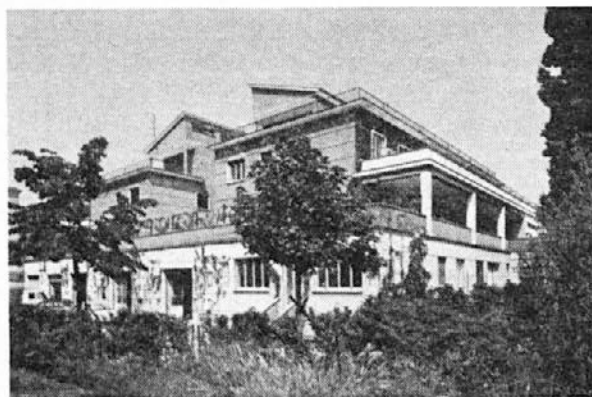
Vse to se je zgodilo v našem dvajsetem stoletju!

PO VEČERNI MAŠI

Ko na oltarju ugasnili so vse sveče, obrazi kipov so izrazili bolelost — Pristopil sem, da bi zajel za pest ponižnosti, miru, v trpljenju sreče.

Med vratmi, kjer je z blagoslovom kamen, pogled gre kvišku, k trnom v glavi... In glej: pretrese me ter čudežno ozdravi ljubezni ognjevit plamen.

I. BURNIK

Takole izgleda naš SLOVENIK

DA SMO SLOVENCİ kljub svoji majhnosti kot narod, in še brez lastne države, pred svetom priznani, se je lepo pokazalo v letošnjem juniju, ob blagoslovitvi SLOVENIKA v Rimu. Pavel VI. je zavodu na posebnem sprejemu slovenskih romarjev, ki so prišli na slavo v večno mesto, z vsem slovesnim poudarkom podelil uradni naslov: PAPEŠKI SLOVENSKI ZAVOD.

Uspešen zaključek dolgoletnih trudov, kronan s tem častnim naslovom, je sad slovenskih dobrotnikov vseh delov sveta, med njimi tudi na vidnem mestu sad požrtvovalne slovenske skupnosti v Avstraliji.

Pri tem nam pride na misel, da smo si slovenski ljudje po svetu razkropljeni kljub daljavam blizu, kadar gre za naše skupne zadeve: da ustvarjamo naše narodne ustanove, katerih začetek, obstoj in delovanje je vsakemu izmed nas v zadoščenje. Saj sleherna taka ustanova vsakemu tujcu ponosno govori, da pripada slovenskemu narodu z nad tisočletno krščansko kulturo.

Prav v tem je velik pomen papeškega zavoda SLOVENIKA v Rimu. Z izobraževanjem naših duhovnikov na papeških visokih šolah bo zavod vnaprej eden glavnih stebrov slovenske krščanske misli in kulture. Njegov papeški značaj pa nam je porok resnične povezanosti s svetim sedežem. Nadzorstvo nad vodstvom in upravo slovenskega zavoda ima s tem neposredno sama kongregacija za duhovniško vzgojo in semenišča katoliške Cerkve.

Tako s tem vsakemu pametno mislečemu slovenskemu katoličanu odpadejo morebitno nasprotje, nezaupanje in podobni pomisleki, ki jih prinaša svetovni razvoj in sedanji verski položaj našega naroda doma. S papeškim zavodom v Rimu stoji slovensko krščanstvo trdno na Petrovi skali ter opravlja kljub težavam svoje duhovno poslanstvo slovenskim ljudem doma, pa tudi po vseh svetovnih celinah, ter vse družji v eno skupnost.

V SLOVENIKU počiva poleg darov in požrtvovalnosti mnogih tudi brezštevilni zaklad molitve naših

NASA USTVARJALNA SKUPNOST

MSGR. M. DR. JEZERNIK, RIM

ljudi, žrtev naših bolnikov, ki so za uspeh naše skupne zadeve darovali namen svojega trpljenja. Brez tega zaklada bi verjetno tudi vsi finančni darovi ne pripeljali do tako lepega zaključka. Tako lahko rečemo, da naš zavod na en ali drugi način povezuje vse krščanske Slovence, tudi tiste, ki finančnih darov niso zmogli.

MISLI, ki povezujejo slovenske ljudi po Avstraliji med seboj in z domovino, so vršile in še vršijo v Slovenikovi zadevi kakor v zadevi graditve svetovne slovenske povezanosti zvesto svoje poslanstvo. Saj so MISLI na častnem mestu med slovenskimi listi, ki slovenskega človeka v zdomstvu seznanja z živo stvarnostjo našega slovenskega sveta — matične domovine, zamejstva in zdomstva.

Poleg uresničitve SLOVENIKA mora vsakega našega človeka razveseliti novica, da je bila v italijanskem delu slovenske Primorske, v mestu Gorici, nedavno ustanovljena posebna duhovnija, ki bo povezovala slovenske ljudi iz vsega mesta in okolice. Prav tako je bilo v Gorici zgrajeno veliko novo poslopje Zavoda sv. Družine, ki ga vodijo slovenske šolske sestre.

V Celovcu pa gradi zaslužna Mohorjeva družba, nam vsem poznana naša najstarejša kulturno-verska ustanova, novo impozantno bivališče za koroške slovenske dijake. Konec tega leta bo — prav tako v Celovcu, dokončano novo poslopje slovenske gimnazije. Bo najmoderneje v deželi in so Koroški Slovenci nanj čakali skoraj dvajset let. Letos ima gimnazija v prvi letnik vpisanih skoraj sto učencev, kar pomeni pravo manifestacijo naših zamejskih rojakov, ki ji po zadnji vojni menda še ni bilo primere. Omenim naj še novi Dom duhovnih vaj za koroške Slovence v Tinjah, ki že kako leto opravlja svoj namen.

Mirne duše lahko rečemo, da smo Slovenci kljub majhnosti priznana svetovna narodnost, ustvarjalna skupnost in po številu izobraženstva prava duhovna velesila. Naša povezanost bo toliko bolj živa, kolikor bolj bodo med nami krožile "misli" — zavest skupnosti in svoje odgovornosti do nje. Vsak naj doprinese svoje za to našo narodno družino in njeno delo, če drugače ne, vsaj s tem, da širi zaupanje do slovenstva ter slovenskega krščanskega in kulturnega izročila. Komur se nudi prilika, da potuje, naj ne pozabi obiskati naših verskih ustanov, tako v večnem mestu kot v Trstu, Gorici ali Celovcu, ali v Ljubljani in Mariboru. V zavesti pripadnosti slovenski katoliški skupnosti bo našel ne le svoje narodno in kulturno izročilo, temveč tudi samega sebe.

JEZIKAVOST SE ME ŠE DRŽI . . .

PEPE METULJ

JEZIKOSLOVSTVO sem opustil, ko vidim, da nimam uspeha. Jezikavost se me pa še drži in se me bo držala menda do smrti. Zadnjič mi je prijatelj dejal, da bodo morali moj jezik po smrti posebej ubiti, ker bo še vedno migal... Če bo res tako, sicer ne vem, ker še nisem umrl, da ga rad in obilno uporabljam, pa sam vem. Tak sem in tak bom ostal.

V zadnji številki MISLI mi je bil všeč članek, ki se je spomnil visoke obletnice slikarja Gasparija. Njegove slike so mi bile vedno pri srcu, kar pomnim. Morda zato, ker sem sam s kmetov doma. Še to lahko rečem, da smo imeli doma prav takšen čebelnjak, kot je bil na objavljeni Gasparijevi sliki. Ob ajdovi njivi je stal in moj ded je velikokrat posedal ob njem, prav kakor možek na Gasparijevi sliki.

To me je spomnilo na razočaranje, ki sem ga doživel pred leti, kmalu po svojem prihodu v Avstralijo. Pripravile so mi ga — MISLI, ali pa njihov urednik o. Bernard. On je namreč pisal o svojih čebelah in o ajdi, ki jo poskuša, če bo uspevala tudi v sončni Avstraliji. To me je napotilo, da sem sklenil neko sobotno popoldne oditi na obisk na Point Piper. V duhu sem si pa prav po starokrajsko predstavljal čeden Gasparijev čebelnjak in vsaj za pošten predpasnik veliko njivo ajde pred njim. Tudi o. Bernarda, četudi ga nisem osebno poznal, sem si fletno predstavljal sedeti ob čebelah in jih po kranjsko pasti...

A kaj sem doživel? Oče Bernard me je peljal v sobo in me posadil na stol in razgovora ni bilo ne konca ne kraja. Prav po uredniško mi je stavljal sto vprašanj, jaz pa sem po šolsko odgovarjal. Takrat se še nisva tako poznala, da bi preveč pokazal svojo jezikavost in še jaz njemu kakšno preveč rekel. Večkrat sem obrnil besedo na čebelnjak in ajdovo njivo, on pa se je znal čedno izmuzniti, češ da to še pride. In zopet razgovor o vsem mogočem, samo o čebelah in ajdi ne...

Končno pa je oča Bernard le vstal izza pisalne mize in dejal: "Tak našo čebeljo in ajdovo farmo si prišel gledat, ne mene. No ja, pa pojdiva!"

In sva šla. Peljal me je za zid na vrtu, kjer sem zaman iskal čebelnjak in ajdovo njivo. Zagledal sem le skromen panjček in pet ali šest piškavih ajdovih stebelc, ki so klavrno gledala iz vrtno grede...

Proti moji ravadni me je minila vsa jezikavost, pater se mi je pa muzal in kimal: "Le nauči se, Pepe, da v Avstraliji vsakdo iz nič začne. Na ajdove žgance in na medene kolače te še ne bom tako kmalu povabil. Morda za svojo osemdesetletnico, če jo boš dočakal..."

Prvič v življenju menda nisem mogel do besede. Pater me je pa gledal iznad očal ter se še vedno muzal. In da je bilo moje razočaranje še večje, je prav takrat priletela izpred edinega panja čebela, zabrenčala okrog moje glave, sedla na nos in zasadila svoje želo... Kaj sem pri tem na ves glas rekel, ne bom povedal. Oča Bernard pa je zabrundal: "Uboga revica! Spet ena manj v moji čebelji družini..." Moj nos ga ni skrbel — je bil osebna Pepetova briga. Ne pomnim, da bi

Tega pa ne pozna samo Pepe Metulj...

doma kdaj od čebeljega pika tako otekel in prišel sem do prepričanja, da so avstralske čebele hujše od kranjskih.

Tako sem preživel svoj prvi obisk na Point Piperju in se še večkrat vračal. Samo nič več me niso brigale čebele in ne ajda — obiskal sem samo o. Bernarda. Če sem ga našel sedeti ob tistih dvajsetih hudih čebelah ali tistih petih ali šestih stebelcih ajde, sem ga od daleč poklical, bližini njegovega edinega panja pa nisem več nesel svojega nosu.

To naj bi bil prvi del moje jezikavosti. Drugi del je pa ta, da bi rad novega urednika spravil v zadrego. Če mi bo uspelo, seveda. Jaka Naprošen namreč o Gasparijevih slikah piše, da ima kar vsaka nekaj, kar spominja na vero: cerkvico v ozadju, kapelico, Bogkov kot... Pa ravno objavljena slika čebelarja nima ničesar. Ha, ha, ha! Pa mi to razložite, če hočete pognati Pepeta v kozji rog! Saj vem, da iščem dlako v jajcu, a to je del moje jezikavosti — kdor me pozna, mi ne bo zameril. Še oče Bernard bi mi ne, odgovoriti mi pa menda tudi on ne bi znal, če bi bil še urednik.

No, če sem katerega od kislh bralcev s svojo jezikavostjo spravil v dobro voljo, sem dosegel svoje. Z jezikoslovščino se nisem obnesel, tako sem dobil pod nos. Pri prepisovanju so mi pa očitali, da tujo robo prodajam in to naj bi menda znal vsak. Zdaj sem se bralcem predstavil z lastnim "umotvorom" — če bom z njim prišel v slovensko slovstveno zgodovino, pa še ne morem reči...

Opomba urednika: Pepe, Pepe, nepoboljšljiv si in kar prav je tako! Tudi mene si spravil v dobro voljo, upam, da boš tudi bralce. Zato sem Tvoj prispevek objavil, ker se prijetno bere, četudi si z njim še nisi prislužil članstva v Pen-klubu.

Kaj bo oče Bernard rekel na Tvoje omalovaževanje njegovih čebelic in ajde, se z njim pomeni. Vsekakor Ti najbrž še danes privoščiš, da si šel z oteklim nosom od prvega obiska na Point Piperju. Še jaz bi Ti skoraj, če bi prišel kdaj v Melbourne obiskat naše papige namesto mene...

V spomin na tisti Tvoj prvi obisk objavljam sliko čebelarja o. Bernarda. Škoda, da Te ni zraven z oteklim nosom...

Glede objavljene Gasparijeve slike me pa nisi spravil v zadrego in si kar prav povedal, da iščeš dlako v jajcu. Le oglej si čebelnjak še enkrat in si prej nova očala kupi, če jih še nimaš. Ravno nad dedkovo glavo je na čebelnjaku zarisana podoba Križanega, kar se sicer na barvni sliki bolje vidi kot v črnem ponatisu, a z novimi očali je ne moreš prezreti. Na vsaki strani gornjega dela križa pa je obešena podoba. Premajhni sta, da bi videl, kaj predstavljata. A glavo bi stavil, da je na eni patron čebelarjev — sveti Ambrož. Za drugo pa ne vem reči. Morda kak patron ali patrona zoper čebelji pik — morda boš Ti vedel povedati, komu si se po obisku Point Piperja priporočal za svoj otekli nos...

Tako, Pepe, bodi pozdravljen! In še kaj se oglasi! Če bomo kdaj bralcem MISLI dali priliko izbirati najpopularnejšega sodelavca našega mesecnika — izbran boš Ti. Moj glas že imaš.

ČEBELNJAK

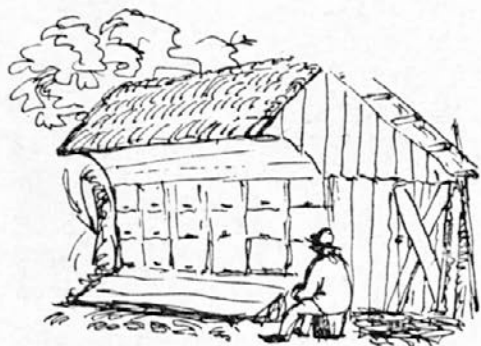
Stal je prav na sredi vrta
— živo se spominjam nanj —
pestro mu je bil poslikan
na končnici vsaki panj.

Pred uljnjakom sva z očetom
posedela slednji dan;
kadar ajda je duhtela,
leni trot je moral stran.

Rad se nama je pridružil
tudi ded sosedov kdaj;
že takrat je starček slutil
to, kar se dogaja zdaj.

Danes zapuščen sameva
tam med drevjem čebelnjak;
ni ne deda, ne očeta,
šla mladost je za oblak...

LIMBARSKI

Televizija - da ali ne?

BESEDA "TELEVIZIJA" sestoji iz dveh tujih besed: "tele" je grškega izvora in v sestavi besed pomeni daleč, v daljavi, na daljavo; "visio" pa je latinska beseda za pogled, videnje. Pri televiziji gre torej za gledanje na daljavo; posebna priprava nam v sliki približa in prikaže nekaj, kar se dogaja daleč od nas. S pomočjo satelitov je to dogajanje celo lahko zelo zelo daleč, prav na drugem koncu sveta. Ko je človeški um iznašel to novo iznajdbo, se nam je zdelo kar neverjetno. Ljudje so zavzeti obsedeli pred čarobno škatljo, skozi katero lahko iz svoje tople sobe gledamo v daljni svet. V trenutku nas televizija poveže z novimi kraji in novimi ljudmi...

Tako smo nekaj let brez kritike občudovali televizijo, ki je kar čez noč postala del življenja modernega človeka. Po vznichenju prvih let pa so se nekateri začeli spraševati, kakšne posledice ima televizija na človeško družbo, posebno na doraščajoče otroke. Prav za prav so se posledice že kar pokazale. Učitelji po šolah so opazili, da so otroci postali raztreseni, nervozni, neodpčni, nepripravljeni na pouk, brez domaćih nalog... Vedno več očal je bil dokaz, da se mnogim poslabšal vid. Opazilo se je, da otroci kar ne morejo več slediti pouku, to se pravi: njihova pamet ne more več sprejemati, ker je prenasočena z vse vrste informacijami in vtisi. Vzgojni državni oddelki so začeli na podlagi anket zbirati podatke, ki so prinesli neverjetne izsledke. Ne bom ponavljala raznih statistik na tem polju, ki so zlasti v Ameriki odkrile porazne številke. Omenim naj le nam najbližji primer: po anketi moje šole smo zvedeli od otrok, da nekateri gledajo televizijo po osem ur dnevno.

Druga negativna posledica televizije je ta, da otroke vse prehitro obteži z raznimi problemi in hudobijami odraslih po vsem svetu. Še v najnežnejšem razvoju mladosti, pa — včasih na najbrutalnejši način — spoznajo zločine vseh vrst, od umora do posilstva, dalje varano ljubezen, zakonolomstvo, sprostitve človeških strasti na vseh poljih življenja... Saj je, zlasti danes, žal mnogo več negativnega ta televizijskem ekranu ali filmskem platnu, kot pa pozitivnega in vzpodbudnega. Celotno svetovne novice so polne poročil o kriminalu, ki bi bil mladim očem in ušesom lahko še nekaj let prihranjen. Starejši otrok tudi te stvari lažje presoja in pravilneje oceni. Tako so otroci prekmalu oropani brezskrbne mladosti in postanejo mladi starci, s ciničnim pogledom na svet in sočloveka. Življenje, posebno še v povojih mladosti, brez idealizma, poleta in navdušenja je res pusto in žalostno. Vse to pride do izraza posebno v šolskih spisih nadarjenih otrok. Njihovo negativno gledanje na svet in bodočnost je posledica prehitrega razvoja in spoznanja, da življenje ni samo sonce in cvetje. To

ANICA SRNEC

jih kasneje v veliko primerih požene v prekomerno iskanje užitkov, beg pred realnim svetom in samim seboj.

Dokazano je tudi, da televizija poleni človeka. Gledanje dogajanja na televizijskem ekranu je pasivno: ni treba misliti ali ustvarjati, kot na primer pri drugih vrstah rekreacije: branju knjige, igranju šaha, pri športu ali izletih... Marsikatera družina presedi krasno nedeljsko popoldne ob televiziji, namesto da bi se njeni člani skupno razveselili v prosti naravi.

Največja škoda, ki jo je prinesla ta naša nova iznajdba, pa je, da razbija družinsko življenje. Vsi gledamo "v daljavo", kaj delajo ljudje tam nekje daleč — zanemarjamo pa istočasno ljudi okrog sebe. Malo praktične koristi imamo mi ali naši bližnji, če smo informirani o vsem mogočem, pa se v lastni družini več ne poznamo in si postanemo tuji. Družina je najosnovnejša in zato najvažnejša celica človeške družbe, zato mora biti zdrava. Če družino začne razjedati rak modernega časa, s tem trpi vsa človeška družba. Tudi televizija je kriva, da po družinah ni več časa za osebne pomenke med starši in otroki. In vendar so ti zaupljivi pomenki danes bolj važni kot kdaj koli prej, ker moderni otroci srečavajo toliko stvari in idej, ki jih ne morejo dojeti. Šole so danes polne otrok s problemi, o katerih se nam v istih letih še sanjalo ni. V Ameriki ima že skoraj vsaka šola posebne posvetovalnice, ker učitelji sami enostavno

Ali bi ne bilo bolj zdravo, da bi otroci že spali?

ne zmorejo najti časa, da bi se posebej posvetili težavam posameznih učencev. Tudi pri nas v Avstraliji nastaja vedno večja potreba po teh šolskih posvetovalnicah. Otroci pač iščejo razumevanja drugod, če doma ni več časa za razgovore in je vsak televizijski spored za starše važnejši kot pa pogovor z lastnim otrokom. Žalostno je videti in sama sem bila že priča, kako hočejo ob večerih otroci kaj povedati o preteklem dnevu, pa se drugi član družine ali celo oče ali mati obregne: "Bodi no tiho! Nočemo, da bi nas kdo motil pri tako napetem sporedu!..." Televizija res lahko zadovolji našo radovednost, ne spremeni pa človekove narave, ki naravno teži po toplem osebnem stiku. Tega nam pa nobena televizija ne more nadomestiti: nudi nam ta užitek lahko le drugo človeško bitje, ki je pripravljeno si vzeti čas, nas poslušati in

skušati razumeti naše težave. Sami se čutimo užaljeni, če pridemo kam na obisk in se ljudje pogovarjajo z nami le med televizijsko reklamo, drugače pa smo ves čas obiska prisiljeni molče gledati v ekran. Upravičeno take družine ne bomo kmalu spet obiskali. Iz istega razloga pa se tudi člani iste družine odtujijo eden od drugega.

Ne bilo bi prav tajiti, da je televizija čudovita in odlična iznajdba ter ima koristno mesto v vsakem domu. Brez dvoma je na njej tudi mnogo pozitivnega. Vprašanje je le: **ali smo mi gospodarji televizije, ali pa ona nam, mi pa njeni sužnji?** V Ameriki so to moderno suženjstvo oklicali za eno najnovejših bolezni, ki se ji pravi "televitis". Žal so njeni bacili začeli svoje razdiralno delo tudi že po naši peti celinii...

Se nekaj iz Kanalske doline

K članku zadnje številke izpod peresa P. BRATINA: **ČE BO PESEM UTIHNILA, BO TOD IZUMRL SLOVENSKI ROD**, naj tu dodam še odlomek, ki je moral zaradi pomanjkanja prostora v zadnji številki odpasti. Lepo osvetli sliko celotnega članka, kar nam pove Viktor Stanič, ki je v kanalskih krajih dolga leta župnikoval.

ZANIMIV POGOVOR

Da bi bila slika še bolj popolna, sem se po obisku v Kanalski dolini ustavil pri sedanjem kamenjskem župniku v Vipavski dolini. Ljudje iz Kanalske doline so ga v pogovoru večkrat omenjali in priporočili kot dober vir informacij. Povedal jo marsikaj zanimivega.

"V Ukvah sem župnikoval med leti 1929 in 1936. Tedaj je bilo v Kanalski dolini veliko več Slovencev kot danes; vendar je bilo že tedaj v dolini precej nemško govorečega prebivalstva. Pretežno nemški je bil Naborjet.

V prvih letih je bil moj škof Sedej. Z njim sva se dobro razumela. Posvetil je cerkev, ki smo jo sezidali, in med govorom vzpodbujal Slovence, naj ne nasedajo italijanski modi in naj se 'nosijo po naše'. Za njim je prišel Nogara, na katerega pa nimam dobrih spominov. Nogara je bil že videmski škof, ker smo leta 1933 prišli v sestav te škofije.

V mojem času so veljale Ukve za zavedno vas. Slovenci niso hoteli postati Italijani. Otroke sem poučeval v slovensčini. Učilnico smo napravili v cerkvi. Tu sem jih učil brati in pisati.

Ljudje so bili zelo navezani na tradicijo. Ko sem nekoč pridigal tudi v nemškem jeziku, so mi zamerili. Rekli so: 'V naši cerkvi se je vedno pridigalo samo slovensko!' Uvajanje dvojezičnih maš se mi ne zdi pravilno, ker bodo prej ali slej izpadla slovenska, in ne italijanska besedila.

Optacije leta 1937 nisem doživel. Vem pa, da bi, če bi ostal na Koroškem, slabo končal. Propaganda za Nemčijo je bila tako močna, da ne morem povedati. Res je, da je bila odločitev za Nemčijo (Avstrijo) vabljiva, vsaj za takratni čas; pozneje pa se je izkazala za usodno. Za Nemčijo je glasovalo okoli 50 odstotkov prebivalcev. Tako se je dolina skoraj izpraznila. Odsli so seveda Slovenci. Njihova mesta so zasedli Italijani. Poslej se naši ljudje niso mogli več zbrati. Zato jih je danes prav malo, ki bi se še čutili Slovence. Morda jih je nekaj sto, čeprav je raznarodenih veliko več, verjetno nekaj tisoč.

Korošci radi pojo, pesem jih združuje. Zato je treba domačo pesem ohranjati. Avgust Ipavec je zadel prave strune. Če bo vztrajal, bo pomagal ohranjati slovenski rod. Misliti pa je treba tudi na pisano besedo. Ko sem

bil sam v Ukvah, sem zahteval, da je imela vsaka družina naročen po en slovenski časopis. Če ga ni mogla naročiti, sem ji ga sam naročil in plačal.

Slišim, da je na Koroškem iz leta v leto slabše. Bojim se, da na tem delu naš narod za vedno umira. Preveč časa so se upirali in premalo uspehov dočakali, da bi še našli dovolj moči za vztrajanje. Marsikaj je odvisno tudi od cerkvene oblasti. Sodim, da Ukvani in Žabničani ne smejo videmskega škofa prositi za slovenske duhovnike, temveč jih morajo zahtevati. To je njihova pravica!"

*

Da bo slika še popolnejša, z veseljem dodajmo tudi najnovejše s Svetih Višarij. Poročilo je prinesla ena zadnjih DRUŽIN in govori o romanju osmega julija, ko je Višarje obiskal novi videmski nadškof **Alfredo Battisti**. Krasno sončno vreme, ki je sledilo nalivu, je bilo kakor nalašč za skupine romarjev in turistov iz raznih krajev Slovenije, Avstrije in Italije. Žičnica je obratovala ves dan in vedno nove skupine vozila na našo najvišjo božjo pot med mogočnimi špiki Julijcev. Prva slovenska maša je bila že ob šestih zjutraj. Tudi kasneje je bilo še nekaj maš v našem jeziku. Na svoj račun so prišle tudi skupine iz Koroške in širše Avstrije, iz Goriškega, Furlanije in nekaterih italijanskih mest. Glavna slovesnost pa je bila prihranjena za popoldne.

V popoldanskih urah se je na Svete Višarje pripeljal novi videmski nadškof. Zlasti Slovenci videmske nadškofije, v katero spada tudi naša božja pot in v zadnjem članku opisane slovenske vasi pod Višarjami, so z zanimanjem pričakovali svojega nadpastirja. Še bolj jih je zanimalo, kaj jim bo povedal.

Nadškof je maševal ob treh skupno z dvanajstimi duhovniki. Med njimi je bil tudi trbiški dekan, žab-

niški župnik in beneški Slovenec Mario Černeta. V nagovoru je nadškof povedal, da je njegov obisk božje poti namenjen prošnji za mir na svetu, zlasti za mir, slogo in razumevanje med narodi in sosedi, ki se srečujejo ob nogah višarske Matere božje. Povzel je besede apostola Pavla, ki poudarjajo, da v Kristusu ni več ne Grka ne Juda, ne svobodnega ne sužnja, ne moža ne žene, temveč smo vsi eno. Poudaril je, da mora to veljati za današnjo Cerkev. Tudi v njej ne sme biti razlik, sovraštva, nerazumevanja; ni več prostora samo za Italijane, Nemce, Slovence . . . ampak za vse: vsi smo in moramo biti eno v Kristusu.

V tej zvezi je nadškof izrazil željo, da bi narodne manjšine uživale v sklopu večinskih držav vse pravice, ki jim jih jamči ustava in zakoni teh držav. Govor je končal z izrazom upanja, naj bi v času priprav na sveto leto dobre sklepe vsak dan dosledno izpolnjevali.

Poročevalec v DRUŽINI piše, da so nadškofove besede napravile na vse pričujoče zelo močan vtis. **Saj je šlo za javno priznanje obstoja slovenske manjšine na tleh njegove nadškofije**, ki doslej tega ni marala priznati. Upati smemo, da bo njegova odločnost vplivala tudi na državne oblasti, ki naj bi spremenile svoje razmerje do beneških in kanalskih Slovencev. Morda bodo slovenski kraji v videmski nadškofiji le spet dobili domače duhovnike in oblasti ne bodo onemogočale njihovega dela. Bo pa moral videmski nadškof računati na mnoga nasprotovanja, saj je misel, da so vsi Benečani tudi Italijani, pognala že kar pre globoke korenine v javnem italijanskem mnenju.

Ko je bil škof Lenič med nami: Pri gostoljubni družini Plutovi v Brisbane, Qld. Prvi na levi je g. Vinko Zaletel, drugi p. provincial Marjan Valenčak. Plutova mama in ata sta na sliki desno od škofa. Kdo kuka izza škofa, pa sami uganite!

P. BAZILIJ SPET TIPKA

5. avgusta 1973.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Adelaidski naslov: Holy Family Slovene Mission,
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Tel.: 86-9874

● Ravno je šla julijska številka MISLI v tisk, ko nas je dosegla novica, da je umrla gospa **ANA LAPUH** r. Kiderič. Mirno in brez boja je zaspala v Gospodu na nedeljo 8. julija popoldne v Traralgonu, Gippsland, kjer se je zdravila v bolnišnici. Živela je s svojim sinom Ivanom v Morwellu, kjer je tudi njen sin Jože s svojo družino. Obiskovalci Baragovega doma pa se jo morda spomnijo iz naše kuhinje, kjer je bila pred nekaj leti v službi. Bila je blag značaj in je vsakemu rada ustregla.

Pokojna Anica je bila rojena dne 14. aprila 1916 v Kunšperku, župnija sv. Peter pod Svetimi gorami. S pokojnim možem Blažem sta si ustvarila svojo družinico, bila preseljena leta 1941 v Nemčijo in tam preživljala vojne grozote. Po vojni se je Lapuhova družina vrnila v domovino, kjer je Anica leta 1955 postala vdova. V septembru 1968 sta se s sinom Ivanom odločila, da se izselita v Avstralijo, kjer si je sin Jože že ustvaril svoj domek. Bolezen jo je pred par leti prisilila na operacijo, ki ji je sicer podaljšala življenje, ni pa ji odvzela težav in bolečin, katere je ves ta čas voljno prenašala. V tolažbo ji je bilo, ko jo je ob svojem obisku spovedal in potolažil škof Lenič, dva tedna pred smrtjo pa je prejela poslednjič zakrament pokore in obhajila ter tudi sveto maziljenje. Lepo je bila pripravljena na pot v večnost.

Po lepi stari navadi so v ponedeljek zvečer na Jožetovem domu za pokoj njene duše sorodniki in znanci zmolili vse tri dele rožnega venca, slovensko pogrebno mašo pa smo imeli v cerkvi Srca Jezusovega v Morwellu na torek 10. julija ob enajstih. Nato smo Anico pokopali na yallournsko pokopališče.

Sorodnikom naše iskreno sožalje. Anica pa naj se odpočije v Bogu, kateremu je tako zvesto služila.

Članice Društva sv. Eme na delu v kuhinji Baragove dvorane

● Ob priliki pogreba Lapuhove Anice sem zvedel tudi za smrt rojaka, ki je preminul 5. maja letos v Alfred Hospitalu v Melbournu, pa je živel s svojo družinico (žena je Avstrijka) v Morwellu, **Engelbert DAJNKO** je bil rojen dne 19. novembra 1922 v Murški Soboti, v Avstriji se je poročil in v septembru 1949 emigriral na ladji "Nelly" v Avstralijo. Bil je delj časa bolan na jetrih, ki so končno terjala svojo žrtev. Pogreb je bil v Springvale. — Žalujemo družini, za katero žal do zdaj nisem vedel, naše iskreno sožalje. R.I.P.

● V Adelaidi pa sem takoj ob prihodu na zadnjem obisku zvedel, da je 2. julija nenadoma umrl na delu v Bedford Parku rojak **Jože KOSMACIN**. Bil je neporočen, stanoval sam zase nekje v mestu, slovenske maše se je pa kar precej redno udeleževal. Rojen je bil na Sedlu pri Breginju leta 1910. V kolikor sem mogel zvedeti, je bil med vojsko v Afriki, v Avstralijo pa je dospel na tretji poti ladje "Nelly" dne 13. novembra 1949. Če ima doma še kaj sorodnikov, mi ni znano, pač pa ima menda sestro v Švici.

S pogrebom so čakali dva tedna. Če so dobili zvezo s sestro v Švici, mi ni znano, a v ponedeljek 16. julija so odpeljali pokojnikovo truplo v krematorij. Vsaj slovenski pogreb si je pokojnik zaslužil, pa ga žal ni dobil. Pač pa sem zanj opravil sveto mašo naslednjo soboto v kapeli našega adelaidskega misijona. R.I.P.

● Tako sem moral tokrat svojo tipkarijo začeti s pogrebi. Morem pa, hvala Bogu, poročati tudi o krstih novorojenčkov. — Dne 7. julija je bila v naši cerkvi krščena **Natalija**, hčerka Franca **Dolesa** in Zlatice r. Kopasič, Avondale Heights. — Družina **Jožeta Lenarčiča** in Terezije r. Bunderla je dobila **Štefana**. H krstnemu kamnu so ga prinesli 22. julija iz Glen Waverley. — **Darinka Ana** je razveselila družino Jo-

sipa **Galinca** in Ljubice r. Plemeniti, North Altona. Krstili smo jo 28. julija. — Naslednji dan pa je bil krst **Kristine**, ki je prvorojenka v družini Karla **Gerzina** in Ane r. Bec, St. Albans. — V Adelaidi pa smo v kapelici Misijona sv. Družine 21. julija krstili **Rosemary Suzano**. Prinesla je sonček v mlado družino Zlatka **Šketa** in Marije r. Zagorc, ki živi v Enfieldu. — V Berriju, tudi S.A., pa je bil 22. julija krščen **Daniel Peter**, novi prirastek družinice Petra **Hauptmana** in Ivanke r. Horvat. Hauptmanovi imajo sadno farmo v Glossopu. Ker je oče muzikant (svoj čas je v Melbournu igral pri "Bledu", zdaj pa igra v Berriju pri "Planinki"), smemo upati, da bo tudi sinko muzikaličen. Peter pravi, da bo s svojimi fanti kmalu začel lastni orkester.

Iskrene čestitke vsem družinam!

● V Adelaidi sem zvedel za poroko, ki je še nisem omenil v MISLIH. Bila je 30. junija v cerkvi Kristusa Delavca v Mitchell Parku. Nevesta je bila **Dinka Jerebica**, rojena v Golcu, ženin pa **Colin Emes**, avstralskega rodu. Naše čestitke!

● V teh tednih se pripravljamo v Melbournu na **RAZSTAVO**, ki jo bomo v organizaciji Društva sv. Eme priredili v Baragovi dvorani pod cerkvijo na **tretjo avgustovo nedeljo, 19. avgusta**. Prepričan sem, da bo lepa in zanimiva. En del bo obsegal razne narodne predmete, slike, vezene ... Krasne idrijske čipke, ki jih sama izdeluje, mi je posodila za razstavo gospa Kvedrova v Adelaidi. Že zdaj se ji za uslugo iskreno zahvaljujem. Cela zbirka slovenskih vin bo verjetno privabila moški svet in mu delala skomine... Če bo tudi kaj "za poskušnjo", še ne morem reči. — Drugi del razstave pa bodo ročna dela naših pridnih članic Društva sv. Ane, kjer boste pridnost njih rok in pestrost idej res lahko občudovali. Vsi ti predmeti bodo šli v prodajo in na srečolev na četovski proslavi v septembru. Zato ste že zdaj vabljeni tudi na to prireditev. **OČETOVSKO PROSLAVO** bomo imeli po deseti maši na prvo septembrsko nedeljo.

Ne pozabite torej na ta dva datuma. Na razstavo pa povabite in pripeljite tudi svoje avstralske prijatelje!

● Mnogi me sprašujejo, kdaj bomo zopet igrali. Bo treba kar spet poprijeti in kaj spraviti na oder pred božičem. Nekaj imam v načrtu, če Bog da. — Na soboto in nedeljo (28. in 29. julija) si je našo dvorano izposodila češka igralska skupina ter svoji izseljenski družini zaigrala češko veseloigro v treh dejanjih. Imeli so lep uspeh in sem vesel, da smo jim s svojo dvorano lahko ustregli. Moram povedati, da jim je bila dvorana zelo všeč in so se priporočili tudi za bodoče. Z občudovanjem so nam čestitali, da smo si s prostovoljnimi delom zmogli postaviti dvorano in cerkev.

● Trinajst svečk bo že na torti — le kateri fant bo imel srečo in dovolj zraka v pljučih, da bo vse

ugasnil? ... Pihali jih bodo na proslavi trinajste obletnice **BARAGOVEGA DOMA**, na katero se vsako leto zberejo bivši fantje našega hostela s svojimi družinami. Letos bomo srečanje obhajali zopet na tretjo septembrsko soboto: **15. septembra**. Na ta domači večer vabim vse Baragovce in bivše Baragovce že zdaj, saj takrat septembrska številka **MISLI** še ne bo izšla. Vabljeni ste tudi vsi, ki se udeležujete mesečnih **MLADINSKIH SREČANJ**. In če bi še kdo drugi želel biti ta večer v naši domači družbi, naj nam brez strahu javi. Kakor vsako leto, bomo tudi letos povabili nekaj uradnih cerkvenih in državnih osebnosti ter dobrotnike našega centra.

● Za konec julija in začetek avgusta smo imeli v Baragovem domu pleskarje in je bilo opravljeno veliko delo. Naš znani rojak **Jože Potočnik** se je darežljivo ponudil, da prepleska našo duhovniško pisarno. Prišel je s svojim sinom Sašom ter svojimi delavci in so začeli. Tu pa je **Jože** videl še sto drugih potreb in dobrovoljno nadaljeval z delom. Tako je zdaj kot nova tudi govorilnica oz. pevska soba, čitalnica naših fantov (soba z zemljevidom), kopalnice in stranišča v prvem nadstropju, pri kuhinji pa shramba in pralnica ter kuhinjski hodnik. Drobnih del, ki so bila storjena med pleskanjem, pa niti ne bi mogel naštet. S pomočjo in v nadzorstvu g. Potočnika so hišni fantje umili stene obeh stopnišč in hodnika glavnega vhoda ter je razlika očitna.

Potočnikovim smo iz srca hvaležni za delo, ki je bilo vse več kot samo usluga. Bog naj stotero povrne! Saj bi dele z materialom zlahka ocenil na dva tisoč dolarjev, kar naš Baragov dom, ki gre s svojimi hododki le iz tedna v teden, zlepa ne bi zmogel.

Pri pleskanju je pomagal tudi **Martin Vengust**, pri raznih tesarskih popravkih pa **Franc Arnuš**, **Jože Golenko**, **Slavko Jernejčič** ter njegov sin **Janez**, iz našega semenišča v Box Hillu pa je prišel na pomoč avstralski redovni brat **Stanislav**. Vsem iskren Bog plačaj!

● Še ena novica: naše odprto ognjišče za razredom je končano. Kar tri prostore za pečenje mesa (B-B-Q) ima, v dimniku pa kotel, da bo topla voda za pomivanje takoj pri roki. Res lepo delo, ki sta ga izvršila **Štefan Srnc** in **Martin Adamič**, pomagali pa so jima **Franc Bračko**, **Janez Burgar**, **Roman Razboršek**, **Štefan Prosenjak** in **Maks Korže**. Vsem iskren Bog plačaj!

● Večerno mašo bomo imeli na praznik **Marije Kraljice** (sreda 22. avgusta), na prvi petek v septembru (7. sept.), na praznik **Marijinega rojstva** (Mali Šmaren, sobota 8. septembra) in na praznik **povišanja sv. križa** (petek 14. septembra).

● V soboto 4. avgusta je umrla poznana gospa **Veronika Čar**. R.I.P. Žalujočim sožalje! — Več o njej v prihodnji številki.

Izpod Triglava

V BRASLOVČAH so imeli na nedeljo prvega julija slovesnost nove maše. Pa je bila res mednarodna zadeva, edinstven primer nove maše in prava manifestacija bratstva med narodi. Domači novomašnik Ivan Rojnik je namreč povabil na novo mašo svoje kolege iz študijskih let v Rimu. Prišli so prav tisti, ki jih je izbral Pavel VI. z vseh celin in jih sam posvetil. Tako je braslovška fara poleg svojega novomašnika imela še Avstralca, Vietnamca, Nigerijca, Mehikanca, Tailandjca, Formozana in Cejlenca. Skupno so somaševali na prostem, saj bi bila farna cerkev za veliko množico ljudstva ta dan vse premajhna.

Poročilo pravi, da so novomašniki pri novomašni zakuski s kitaro in pesmijo v raznih jezikih poiskali iskreno zvezo z domačini.

KMETIJSKE SOLE v domovini nimajo dovolj učencev, beremo v ljubljanskem Delu. Seveda meče krivdo na kmete in jim očita nerazumevanje ustrezne strokovne izobrazbe ter polovičarstvo. Kdor pozna razmere, mu bo jasno, da je krivda drugje: na brezglavi domači kmetijski politiki, ki je v kmečkih sinovih in hčerah zamorila veselje do dela na domači zemlji. Poganja jih v tovarne in celo v tujino, ker nihče noče skozi kmetijsko šolo samo zato, da bo potem garal na svoji zemlji le za plačevanje davkov. Dokler beremo v Delu tudi žalostna pisma iz raznih krajev: kako gnije po kmetih sadje, ker ga zadruga noče sprejeti; in kako dajejo mleko svinjam, ker ga zadruga uvaža iz Avstrije, itd. . . . se ne čudimo praznim kmetijskim šolam.

ŠE NERAZISKANA podzemna jama je ob izviru studenca Tršca na Matajurju. Prva tričlanska skupina jamarjev iz Ljubljane je nedavno raziskala samo nekaj sto metrov, pa je nadaljne raziskavanje ustavilo podzemsko jezerce. Ker niso mogli preko vodne ovire, so se morali vrniti in bodo v teh poletnih mesecih znova poskusili v popolni jamarski opremi.

Bogsigavedi koliko podzemskih jam še skriva naša domovina.

TOLMINSKA OBČINA je po obsegu največja v Sloveniji, njeno prebivalstvo pa stalno pada, zlasti v gorskih vaseh. Mnogo kmetij je popolnoma zapuščenih in razen starcev ni nikogar, ki bi obdeloval zemljo.

Občina si je začrtala razvojni program, ki bo preusmeril štirideset kmetij in bo en sam član kmečke družine lahko s stroji upravljal vsa najzahtevnejša dela. Tako vsaj pravijo, če bo uspelo, bomo pa videli leta 1976, ko naj bi bil ta program dokončno uresničen. . .

NA BLEJSKEM OTOKU so letos pričeli s prirejanjem koncertov za turiste. Pa časopisje toži, da kljub visoki kvaliteti vsaj za začetek ni bilo pravega obiska. Na prvem koncertu okteta Gallus je bilo le nekaj deset poslušalcev.

Turističnemu ministrstvu bi dal dober nasvet: naj oznanijo na Blejskem otoku mašo, pa bodo videli, kakšen bo uspeh. Prepričan sem, da bi romarji prihili od vseh strani. . .

TISOČLETNICO smrti sv. Ulrika (po naše Urha) niso praznovali v vsej slovesnosti samo v Augsburgu v Nemčiji, kjer je svoj čas svetnik škofoval, ampak tudi marsikje po Sloveniji. Zlasti smledniška fara se je za to obletnico svojega patrona duhovno obnovila. A sv. Urh ni dobro znan samo v Smledniku, za kar je zgovoren dokaz kar 85 slovenskih cerkva, ki ga imajo za patrona. Kipov in podob svetnika je pa po cerkvah gotovo na stotine, med njimi znane freske na Križni gori nad Sorškimi poljem. Tako je bil sv. Urh brez dvoma vsaj nekdanj med najbolj čiščenimi svetniki na Slovenskem. Priporočali so se mu za srečno zadnjo uro in ga prosili za pomoč zoper razne telesne slabosti in za varstvo zoper škodljive živali. Ljudski izraz, da "kdo Urha kliče", je še danes v rabi. Kaj pomeni, pa tako veste. . .

ZLATO MAŠO je imel letos 8. julija domžalski župnik prof. Matija Tomc, 15. julija pa jo je ponovil v svoji rojstni župniji v Beli Krajini. Zlatomašnik je naš vodilni cerkveni glasbenik, ki je s sto in sto pesmimi obogatil zakladnico naše cerkvene glasbe. Zato je bila njegova zlata maša tudi njen praznik, saj je bila obenem zlati jubilej Tomčevega glasbenega ustvarjanja.

Profesor Tomc je znan kot natančen človek, ki neverjetno pazljivo izrabí sleherni čas. Že dolga leta vstaja ob štirih, do sedmih opravi svoje duhovniške dolžnosti, potem pa se spravi k svojemu ostalemu delu. V tem je skrivnost, da je toliko storil kot duhovnik in obenem tudi kot priznani skladatelj.

NEKAJ JE PA LE DOBIL BOVEC za svojo 800-letnico: nov most čez Sočo pri Logu. Vaščani Čezsoškega Loga so bili doslej povezani z drugimi kraji na Bovškem le s slabo visečo brvjo. Zdaj je odslužila in novi most je bil ob slovesnostih obletnice izročen prometu.

AJDOVŠČINA pa je "skregana s kulturo" — pravijo domači listi. Sicer imajo Dom kulture — dvorana ima 400 sedežev. A ko je član tržaškega gledališča Stane Raztresen na odru bral Cankarjevega "Hlapca Jerneja", ga je poslušalo komaj 40 ljudi, med njimi 20 študen-

Bi radi preživeli božične počitnice v zasneženi SLOVENIJI?
Letalo odhaja iz Melbourne 19. in 21. decembra — vrača se iz Slovenije
18. januarja in 8. februarja.
Kličič čimprej:

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE (Ivan Gregorich)

Čez dan:
72 Smith Street,
COLLINGWOOD, 3066, Vic
Telefon: 419 1584 in 419 2163

Po urah:
1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, 3109, Vic.
Telefon: 842 1755

lov. Recitacijski večer v Ajdovščini torej ni uspel. Poskočna muzika in domača pesem bi jih verjetno prej spravila na noge. Še marsikje drugje tudi, ne samo v Ajdovščini.

ANTON JANŠA je znano ime ne le v Sloveniji, ampak po vsem čebelarstvu. Letos v septembru obhajamo dvestoletnico njegove smrti. Ta znameniti slovenski čebelar je bil rojen v Breznici na Gorenjskem. Ko je dunajska Gospodarska družba razpisala mesto strokovnjaka v čebelarstvu, so izmed vseh proslincev izbrali njega. Takorekoč vse življenje je posvetil izboljšanju čebelarstva in z delom na tem polju zaslovel kot nihče pred njim. Ko je cesarica Marija Terezija ustanovila v svojem cesarstvu več čebelarških šol, je kot predmet pouka predpisala Janševe metode.

Upamo, da Janša tudi domovina ne bo pozabila ob obletnici, saj je doma še precej čebelarških društev in vnetih čebelarjev.

Janša je po lastnem poročilu imel kar sto panjev čebel. Kaj bi se zgodilo Pepetu Metulju, če bi dve sto let prej živel in Janša obiskal nemestno o. Bernarda ter njegov edini panj? To mi je prišlo na misel, ko sem tole tipkal.

V **LJUBLJANSKI STOLNICE** so se 10. julija verniki s posebno spominsko mašo spomnili desete obletnice smrti nadškofa **Antona Vovka**, ki je umrl 7. julija 1963. Nadpastirsko službo je opravljal v najtežjih razmerah. Saj se še spominjamo, da so ga na birmanjanju po Dolenjskem celo polili z bencinom in zažgali.

Nadškof je bil človek iz ljudstva, zrašččen s slovensko zemljo in njenimi izročili. Kot Prešernovemu srodniku (bil je deveti otrok Ribičeve družine na Vrbi) mu je tekla zibelka v isti kamri kot našemu pesniku Francetu Prešernu. Ko je bil še župnik v Trzihu, so mu rekli "tržiško sonce", tako je njegova prijazna osebnost razsvetljevala in ogrevala vse. In tak je ostal vse življenje, kljub hudemu trpljenju zadnji let.

PEŠ NA BREZJE, pa četudi je treba hoditi celo noč, je že tradicionalno romanje katoliških srednješolcev in visokošolcev za konec šolskega leta. Pridejo iz vseh krajev, uradno pa se romanje začne na večer v Ljubljani. Tudi letos se jih je 4. julija na Brezjah zbralo za polno cerkev in človek je samo vesel, ko vidi idealizem v naši mladini. Nima rožnatega življenja, v šoli ne sliši o veri in Cerkvi nič dobrega, morda je zaradi verskega prepričanja oropana marsikatera študentske pravice in mora marsikatero požreti. Zbirajo se ti mladi po veroučnih tečajih raznih župnij, enkrat na leto pa se srečajo in med seboj spoznajo na Brezjah. Bog jim daj vztrajnosti, tej naši slovenski mladini!

PA TUDI BOLNIKI imajo vsakoletno romanje na Brezje. Ti seveda ne morejo peš, zato se drugi žrtvujejo in jih pripeljejo iz vseh krajev Slovenije. Petnajsti avgust, Marijin praznik, je njihov dan. Zdi se mi, da smo včasih na bolnike premalo mislili. Koliko slovesnosti je šlo mimo, ki se jih bolniki niso mogli udeležiti. Konec je tudi v tem po vsem svetu vzbudil vest in lepo je, da Slovenija ne zaostaja za drugimi deželami.

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

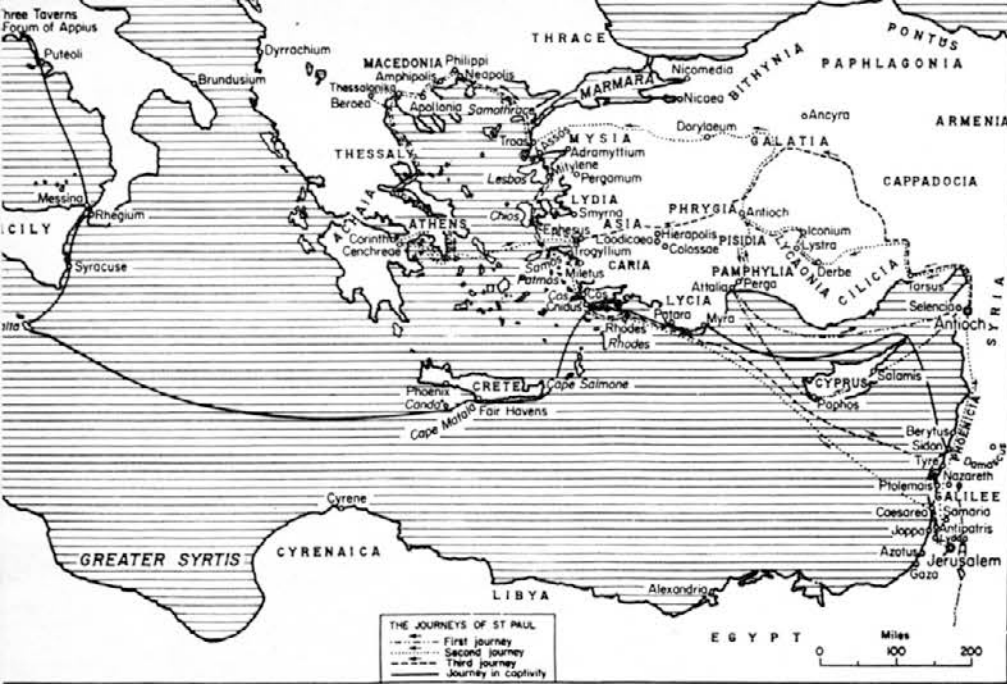
Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31
00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

PAVEL GOVORI PRED AGRIPOM

Agripa je rekel Pavlu: Dovoljeno ti je zase govoriti. Tedaj je Pavel stegnil roko in se zagovarjal:

„Za srečnega se štejem, kralj Agripa, da se bom danes o vsem tem, česar me Judje dolže, zagovarjal pred teboj, zlasti ker poznaš vse šege in vsa sporna vprašanja pri Judih. Zato, prosim, potrpežljivo me poslušaj. Kakšno je bilo od mladosti moje življenje, ki mi je izpočetka teklo med mojim ljudstvom v Jeruzalemu, vedo vsi Judje, ker me od prej poznajo, če le hočejo pričevati, da sem živel kot farizej v najstrožji ločini naše vere. Tudi zdaj stojim pred sodbo zavoljo upanja v obljubo, ki jo je Bog dal našim očetom in ki jo upajo doseči naši dvanajsteri rodovi s stanovitno službo noč in dan.

„Zaradi tega upanja, o kralj, me Judje tožijo. Zakaj imate vi za neverjetno, da Bog mrtve obuja? Meni se je sicer zdelo, da moram zoper ime Nazarenčana Jezusa z vso močjo nastopati sovražno, kar sem v Jeruzalemu tudi storil. Ko sem dobil oblast od velikih duhovnikov, sem veliko svetih zaprl v ječe, in ko so jih morili sem soglašal. Po vseh shodnicah sem jih s pogostnimi kaznimi silil k sramotanju in čez vso mero sem zoper nje divjal ter jih preganjal celo v tujih mestih. Ko sem s tem namenom, s pooblastilom in naročilom velikih duhovnikov potoval v Damask, sem opoldne na poti, o kralj, videl, da je z neba luč, svetlejša od sonca, obsijala mene in moje sopotnike. Vsi smo padli na tla in zaslišal sem glas, ki mi je govoril v hebrejskem narečju: Savel, Savel, kaj me preganjaš? Težko ti je udarjati proti ostnu.

GLOBOKO ZAMIŠLJEN GOVOR

V prejšnjem poglavju smo brali, da je poglavar Fest pred vso množico izjavil: Dal sem pripeljati Pavla zlasti pred tebe, kralj Agripa. Agripa sprejme vlogo glavnega poslušalca in pozove Pavla, naj se zagovarja. Pavel je imel svoj govor dobro pripravljen. Svoje besede je nastavljal v glavnem na kralja Agripa, ker prav ta je bil v zboru najvišji dostojanstvenik. Ker je bil o judovskih zadevah poučen že v mladih letih, je moral Pavla razumeti bolj kot Fest in ostali poslušalci. Zato mu Pavel govori z nekakim posebnim zaupanjem.

Glavne misli vsega govora — ali zagovora — so te: Jaz sem iz Juda-farizeja — postal kristjan. Bilo je nujno, ker me je poklical sam Jezus Kristus. Hitro sem uvidel nujnost svojega koraka. Zdaj je moja naloga, da dopovedujem drugim Judom: če res verujete v postavo in preroke, morate tudi vi uvideti, da je treba postati kristjan. Osrednja misel judovske vere, kot so jo s farizeji vred izpovedovali po večini vsi verni Judje, je vera v vstajenje. Pavel sam opira svoj nauk na to vero. Rimska državna oblast priznava judovsko vero in je ne preganja. Ker krščanstvo nujno izhaja iz judovstva, mora Rim tudi krščanstvo priznati in kristjanov ne sme preganjati. Če to velja za mogočno rimsko cesarstvo, kako si upajo nekateri Judje preganjati Pavla, ki jim oznanja

APOSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

Odgovoril sem: Kdo, si gospod? In Gospod je rekel: Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš. Toda vstani in stopi na noge. Kajti zato sem se ti prikazal, da bi te izvolil za služabnika in za pričo tega, kar si videl, in tega, v čemer se ti bom še razodel. Ščutil te bom pred tvojim ljudstvom in pred pogani, h katerim te pošiljam, da jim odpreš oči, da bi se od teme obrnili k luči in od satanove slabosti k Bogu in da bi po veri vame prejel odpuščanje grehov in delež med svetimi.

„Zato, kralj Agripa, tudi nisem bil neposlušen nebeški prikazni, temveč sem oznanjal najprej tistim, ki so v Damasku in v Jeruzalemu in po vsej judovski deželi, nato poganom, naj se kesajo in izvršujejo prava spokorna dela, spreobrnejo k Bogu. Zaradi tega so me Judje v templju prijeli in skušali umoriti. Toda z božjo pomočjo podpiran stojim kot priča malim in velikim in nič drugega ne govorim kakor to, kar so Mojzes in preroki o prihodnosti napovedovali: da mora Kristus trpeti, da mora, ko je kot prvi vstal od mrtvih, ljudstvu in poganom oznanjati luč“.

Ko se je Pavel tako zagovarjal, je Fest vzkliknil: Meša se ti, Pavel, velika učenost ti jemlje razum. Pavel pa odvrne: Ne meša se mi, vrli Fest, ampak govorim resnične in pametne besede. Saj kralj to ve in njemu tudi odkrito govorim, kajti ne verjamem, da bi mu bilo kaj od tega neznano. To se namreč ni zgodilo v kakem kotu. Ali verjameš, kralj Agripa, prerokom? Vem, da verjameš. — Agripa nato Pavlu: Malo manjka, pa bi me pregovoril, da bi postal kristjan. — In Pavel: Naj manjka malo ali veliko, daj Bog, da bi ne samo ti, ampak tudi vsi, ki me danes poslušajo, postali taki, kakor sem jaz — izvzemši te vezi.

In vstali so kralj, poglavar in Bernika in vsi, ki so sedeli z njimi in so med seboj po odhodu govorili: Ta človek ne dela nič smrti ali ječe vrednega. Agripa je rekel Festu: Tega človeka bi bilo mogoče izpustiti, ko bi se ne bil skliceval na cesarja.

Dalje prihodnjič

preprosto resnico: Bog je vsemogóčen in je poklical Jezusa po smrti v novo življenje, nekoč bo enako poklical v novo življenje ves človeški rod. Zakaj bi odklanjali to vero, če se zavedamo, da jo je Bog sam po svojem Sinu razodel?

O velikem dogodku na poti v Damask, ko se je Pavlu prikazal sam od mrtvih vstali Jezus, nam knjiga Apostolskih del na tem mestu že tretjič pripoveduje. Najprej je dogodek popisal Luka sam kmalu v začetku knjige, kakor si je pač zapomnil iz pripovedovanja Pavla samega. Nekaj številčk nazaj smo brali v MISLIH, kako je Pavel dogodek opisal v Jeruzalemu, ko se je zagovarjal pred množico Judov. Tudi tu beremo dogodek opisan po Pavlu samem. Seveda je pa v knjigo prišlo le toliko in tako, kot si je Luka, pisatelj knjige, zapomnil. V bistvu so vsi ti popisi enaki, le v malenkostih se razločujejo. Tu imamo na primer dodano, da je Kristus rekel Pavlu: Težko ti je udarjati proti ostnu. To je pregovor, ki je bil znan med Judi, in pomeni: upirati se višji sili. „Osten“ je bila z železom okovana palica za poganjanje tovarne živine.

Značilno je, kako je Pavlov govor vplival na dva najvišja oblastnika med poslušalci. Poglavar Fest, zastopnik Rima in pogan, ne ve drugega reči kot: „Meša se ti, Pavel!“ Videti je, da si ni nobene Pavlove besede k srcu vzel. Drugače kralj Agripa, ki ni bil čisto brez smisla za nadnaravne reči. Morda ni bilo samo v šali, da je rekel Pavlu: Malo manjka, pa bi postal kristjan...

...Iz Pavlovega odgovora spoznamo, da je kot „uraden“ aretiranec rimske justice imel na sebi verige tudi v tem primeru, čeprav ni bilo mogoče misliti, da bi v takih okoliščinah pobegnil. Kaže, da je bil Fest rimski „paragrafar“.

Končna pripomba Agripova, da bi Pavla lahko izpustili, pušča odprto vprašanje: kam bi z njim? Če bi ga poslali na ulico, bi ga pahnili prav v kremplje judovskih zarotnikov. Če bi ga hoteli pred njimi rešiti, bi mu morali dati močno vojaško stražo, kamor koli bi se napotil. Izhod iz zagate: pot v Rim!

GEOLOŠKA KATASTROFA — SLOVENSKA KRASOTA

Menda ob mislih ali pogledu na lepote naše domovine res nihče od nas še ni pomislil, da bi jih danes ne bilo, če... Kaj se skriva pod "če...", nam hoče v nekaj člankih po domače razložiti rojak-geolog STANKO OZIMIC, B.Sc. (Geology), B.M.R. Canberra, A.C.T. — Urednik

PREPRIČAN SEM, da ni Slovenca, ki bi v družbi ob kaki priliki ne izrekel besed: NAŠA LEPA DOMOVINA, NAŠA LEPA SLOVENIJA. Ponosno so izražene, pomenijo pa naše čudovite gore, naše slikovite gorice, naše bistre reke, naša ljubka jezera, naše lepe gozdove in pisana polja. Vsi smo upravičeno ponosni na lepoto Bleda, Bohinja in Triglava. Ponosni tudi na Pohorje, Dravsko polje, Slovenske gorice, Dolenjsko gričevje in čudo Slovenskega Primorja.

Lepota vseh teh krajev, ki so tako različni eden od drugega — ali je slučajna? Zakaj je Štajerska tako različna od Primorske? Zakaj je kamenje na Pohorju v glavnem granit, na Primorskem pa apnec? Zakaj je Slovenija tako vidno razdeljena na tri geološke dele?

Taka in podobna vprašanja bom skušal odgovoriti v naslednjih šestih številkah naših MISLI. Upam tudi, da bom bralcem mogel zadovoljivo odgovoriti na vprašanja kot so:

- Kako so nastale Evropske Alpe?
- Ali je Slovenija nekdaj bila v tropični coni?
- Ali je Slovenija nekdaj bila pod morsko gladino?
- Kako je nastala naša znamenita Postojnska jama?

Za uvod bi rad v tej številki omenil vsaj nekaj geoloških in astronomskih dejstev, ki so važna podlaga za razumevanje mojih naslednjih člankov.

Začetek ali ustvarjenje naše Zemlje kot planeta je

se vedno eno najbolj zamotanih prerekanj, s katerimi se bavi misleči človek. Skoraj vsaka kultura in tudi religija, pa naj bo še tako primitivna, ima svoje legende o stvarjenju sveta. Znanstveniki — pa naj bodo verni, ki priznajo Boga kot Začetnika sveta in razvoja življenja na njem, ali pa neverni, ki vidijo zgolj naravni razvoj vsega — pa z geološkega stališča še danes ne morejo točno odgovoriti na vprašanja: Kako je nastala naša Zemlja? Kaj je vesolje sploh in kje se konča in kako je naša prisotnost tukaj na Zemlji povezana z vsem tem? Razvijajo razne teorije, ki pa so končno le ugibanja brez otipljivih dokazov.

V začetku so ljudje verjeli, da je Zemlja ravna ploskev in da je Zemlja tudi središče vesolja, okoli katerega se vrtita Sonce in Mesec. Španski mornar Kristof Kolumb je z odkritjem ameriške celine (1492) dokazal, da je zemlja okrogla, poljski astronom Kopernik (1473—1543) pa, da je Zemlja samo eden satelitov, ki se vrte okrog Sonca. Mi zdaj že vemo, da je Sonce del takoiimenovane "Rimske ceste" in da je na vsaki strani te "Rimske ceste" še več takih galaksij.

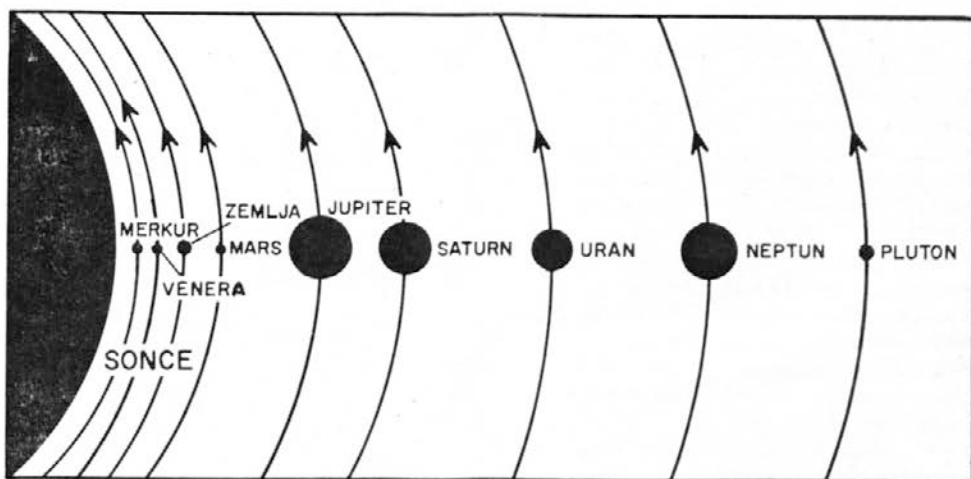
Tako je zemeljska lega v "Rimski cesti" ali Galaktičnem sistemu zelo daleč od središča tega sistema in naše Sonce je ena od najmanjših zvezd.

Sistem našega Sonca sestoji iz devetih planetov in njihovih 31 mesecev, več kot 1500 planetoidov in nešteto kometov ter meteoritov. Sonce nadvladuje celotni sistem, saj ima samo več kot 98% celotne mase.

PLANETI	ODDALJENOST PLANETOV OD SONCA. (mera je v milijonih milj)	DIAMETER PLANETOV. (mera je v milijonih milj)	ŠTEVILKA DNI ALI REVOLUCIJ NA LETO. (Zemlja ima 365 revolucij na leto, to pomeni 365 revolucij je tudi ena kompletna REVOLUCIJA okoli Sonca).
MERKUR	0036,000,000	3030,000,000	88 dni ali revolucij na leto.
VENERA	0067,000,000	7700,000,000	225 "
ZEMLJA	0097,000,000	7918,000,000	365 "
MARS	0142,000,000	4230,000,000	687 "
JUPITER	0483,000,000	86500,000,000	4333 "
SATURN	0886,000,000	70000,000,000	10759 "
URAN	1782,000,000	31000,000,000	30668 "
NEPTUN	2792,000,000	34000,000,000	60188 "
PLUTON	2666,000,000	3600,000,000	92611 "

SONCE IN PLANETI

1. Oddaljenost planetov od Sonca.
2. Velikost planetov
3. Smeri revolucij planetov okoli Sonca.

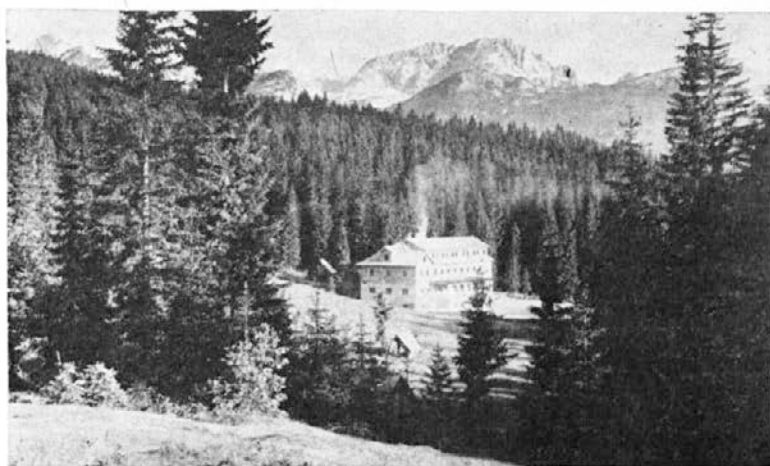
Sonce je torej glavni del našega sistema. Sonce greje naš celotni sistem in nam tudi daje svetlobo. Na kratko: brez svetlobe in toplote življenje — vsaj takšno kot ga mi poznamo — verjetno ne bi bilo mogoče. Brez luči fotosinteze ne bi bilo in zemlja bi bila brez rastlinstva. Če ni rastlinstva, tudi ne bi bilo mesa, torej tudi ne živalstva in človeka. V tem razmišljanju je Charles Darwin že v prejšnjem stoletju razvil svojo teorijo in na kratko povedal: VSE MESO JE BILO ENKRAT TRAVA...

Vsi vemo, da življenje ni nekaj, kar miruje — "kot KAMEN", kakor pravimo v domačem izrazu. Ne, življenje je gibanje. Tu pa naj kot geolog dostavim, da tudi kamen ne miruje. Če bi se le zavedali, skozi kakšne komplicirane faze je šel sleherni kamen, katerega mor-

da brez premisleka brnemo na poti — potem bi gotovo pravočasno ustavili svojo nogo in dali kamnu malo več spoštovanja.

Naša Zemlja je sestavljena iz treh vrst kamenin, rastlinstva in drugih vrst življenja. Omenim naj tu še našo atmosfero, ozračje. Ta je, ko že imamo ostale pogoje (toploto in svetlobo), morda najbolj važna za celotno življenje na naši Zemlji.

Kamen ne živi, ampak umira. Ta smrt kamenin je tudi važna za naš obstoj. Pomislite malo na vaš vrt, v katerem imate zelenjavo — kako to, da imate tako lepo in mehko zemljo? Zakaj ima zemlja barvo? Zakaj je Kras z ozirom na poljedelstvo reven in Dravsko polje tako bogato? Geološke raziskave nam dajo kaj zanimive odgovore.

Lepota naših gozdov in planin:
Pokljuka pod Triglavom (1930 m)

V DOMAČIH LISTIH zasledimo vedno več in več člankov o naših ljudeh, ki so šli in še odhajajo preko meja "s trebuhom za kruhom". Število teh delavcev izven domovine je že prekoračilo en milijon iz vse Jugoslavije, Slovencev je pa odšlo preko meja že tudi blizu sto tisoč. Številke kažejo, da se naraščanje še ni ustavilo. Pri vsem tem je treba vzeti v poštev še dejstva, da v tujino odhajajo delavci v svojih najboljših letih, pa tudi ljudje z visoko izobrazbo. Vse to nujno slabi tako delavsko kakor umsko moč malega naroda.

Zato o tem članki in debate ter debate in članki. A storjeno ni bilo doma doslej še nič konkretnega in pozitivnega, da bi se pogoji vračanja zares izboljšali. Razni optimistični novinarji sicer predvidevajo, da bo jugoslovansko gospodarstvo zmanjšalo število odhajajočih v bodoče, obenem pa pišejo, da bodo delavci odhajali v tujino še vsaj prihodnjih petnajst let. Težko si je ta mnenja razlagati, ko jih bereš v dnevnem časopisu. In dalje bereš, da nekatere domače delovne organizacije niso zmožne ali pa nočejo sprejeti delavcev, ki bi se želeli zaposliti doma. Tudi nič ne kaže, da bi se kaj preveč ukvarjali z vprašanji, kako bi privabili domov vrsto strokovnjakov, ki delajo po drugih evropskih državah. So celo slučajni, da namerno zavračajo ponudbe teh strokovnjakov, ki se iz tujine sami ponujajo za svojim šolam primerno zaposlitev doma.

O vsem tem smo brali v DELU daljši članek dne 26. junija. Napisal ga je neki Jože Olaj. In pri vsem tem, ko je najprej obdelal razna gornja dejstva, da delovne organizacije in podjetja delavce iz tujine nerade sprejemajo, končno vrže kamen. Na koga? Na razne organizacije političnih emigrantov in pa na CERKVENE ORGANIZACIJE, ki delujejo med izseljenci. Tudi te naj bi bile krive, da delavci v tujini n. pr. ne zvedo za možnosti zaposlitve doma, ko bi se vendar tako radi vrnili iz tujine zlasti zato, ker te organizacije pritiskajo nanje in jih želijo izkoristiti v svoje name-

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

4. HUDA URA

Potem se nekaj dni pri nas ni nič zgodilo, zato sem živel brez posebnih pretresov in misli. Kar tjavdan. Zakaj tudi ne? Če se nič ne zgodi, kaj bi napenjal možgane in si razpihaval dušo? Na nekatere reči sem pa le postal pozoren. Kar na lepem se mi je zazdelo, da se mama in Tiče zdaj vedno skupaj držita. Tudi ata je včasih fanta tako čudno pogledal. Ničesar nisem bral v tistem pogledu, samo drugačen je bil.

Zdelo se je, da sem tudi ob službo glede prenašanja studenčnice k hiši. Poprej je bil Tiče zmerom za kakšno drugo delo in sem moral jaz na studenec. Zdaj pa je bilo, kakor da dela za fanta zmanjkuje. Mama ga je pošiljala po studenčnico in če je mogla, je naredila tako, da ga je vzela s seboj, kadar je šla prat k potoku ali s škafofom po vodo. Mene sta zmerom pustila doma. Čudno je bilo, za malo se mi pa ni zdelo. Nazadnje sem se le rajši igral pri otrocih kot hodil po vodo.

Potem so se naenkrat spet začele goditi reči. Čisto lepo in mirno smo se igrali pod kozolcem, ko je treščilo tam za hribom. Kot bi se svet razklal. Kar trdi smo postali. In smo videli, da sonca ni nikjer in se dela noč. Od nekod je potegnul čudno hud veter, da je zaškripalo v kozolcu. In že smo videli mamo, ki je tekla z njive, Tiče pa za njo.

"Otroci, brž v hišo!"

Preden sem sapo potegnul, smo bili vsi na klopi pri peči. Zdelo se nam je, da smo tam najbolj na varnem. Spet je vsekalo v hribu, istočasno so tresnila vežna vrata in v hišo je stopil ata. Nič nismo vedeli, kje se je utrgal. Zelo nemiren je bil videti, mi smo pa sedeli tiho kot miške. Zunaj je zavihralo, da bi se moral svet obrniti po dolgem. Čudno je, če se ni. V oblakih je renčalo, da smo slišali v hišo. Stu hudih psov bi ne moglo tako.

"Bog nas varuj toče!" je dejal ata z razklanim glasom.

Mama je prižgala na mizi rdečo blagoslovljeno svečo in palila na njej les iz butare, ki jo je bil Tiče nesel k žegnu na cvetno nedeljo.

"Otroci, molit!"

Zdrknili smo s klopi na kolena, kakor se je komu obneslo. Mama je pokleknila ob mizi in še žgala les ob goreči sveči. Ata je položil kolena na klop pod oknom in pritisnil čelo na steklo. Potem smo molili. Pa je bila ta molitev nekaj obupnega, ko je zunaj tako hreščalo. Kako naj bi molil, ko so mi zobje šklepetali in sem se ves tresel!

Potem je ata presunljivo zaječal in po steklu v oknih je zapokalo kot bi lešniki leteli vanje. Mami je zastala beseda

molitve. Glavo je naslonila med komolce in zajokala. Sveča je ostala sama, plamen je skočil kvišku. Za mamó smo otroci planili v jok, da je bilo pri nas tiste minute neznansko čudno . . .

Če niso bile kar cele ure? Jaz bi bil takrat takoj pritrđil. Pa le ni moglo biti tako, zakaj ata se je skoraj scela obrnil in ukazal z močnim glasom: "Mama, nikar se ne cmeri! Oče naš v zahvalo! Je že nehala in samo lije . . ."

Pri pričó so mi zobje obstali in z lahkoto sem poprijel z mamó: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh . . ."

Potem je ata vstal s klopi in se odmaknil od okna. Prekrižal je roke na prsih in si pozorno ogledal oblake skozi vsako okno posebej. Mi smo že spet sedeli na klopi in in se tiščali peči, kot bi nič drugega našega ne bilo na svetu. Ata je zaključil: "Ne bo samo kratka ploha!"

Vzpel se je in stegnil roke. Mama pa je že vlekla iz kamre debelo plahto. Ogrnila je z njo ata, da smo videli samo njegove čevlje. Nič ni rekel: odprl je vrata in šel. Mama se je naslonila na okno ter gledala v naliv in v deročo vodo, ki se je gnala po poti pod hišo.

"Joj, to bo trgaló!"

Pognalo nas je od peči k oknu. Zagledali smo se v čudni svet zunaj. Drevje ob hiši ni več vilo vej, samo teklo je vsepovsod v pravcatih curkih. Kamor si obrnil oko, povsod je samo teklo, teklo. Skozi deževni zastor sem zdolaj na poti zagledal premikajoče se platno. Iz nje je molela samo motika in grebla v potok, ki se je vanj spremenila naša pot. Vedel sem, da ata naravnava vodi odtok. Na vse sem pozabil, samo gibanju motike sem sledil. Dobo se mi je zdelo, ko sem videl, da voda našega ata kar rada uboga.

Počasi je naliv ponehaval, po bregih in po poti je pa voda kar naprej drla. Mama je odšla v vežo in hitro zaprla vratá za sabo. V veži je nastal ropot in slišali smo mamin glas. Tiče je skočil in odprl vrata, a ni utegnil pogledati ven.

"Brž zapri in nazaj! Veža je polna vode in kuhinja tudi!" je ukazala.

Tiče je planil nazaj, jaz sem pa obstal pri besedah: In kuhinja . . .

No, zdaj pa tudi pri nas voda sama v kuhinjo teče! Pa je mama ni nič vesela. Le kaj bi zdaj Micelj rekla?

Čez čas smo zaslišali:

"Tiče!"

Planil je ven in za njim smo pritisnili ostali trije. Obstali smo med odprtimi vrati.

"Na metlo! Pometaj vodo od vrat, da bo tekla po stopnicah v klet!"

Tiče se je krepko lotil dela in pehal vdirajočo vodo proti stopnicam, mama pa tudi. To delo je bilo vredno pogledati.

Potem je voda nehala pritiskati v vežo in mama je odprla velika vrata. Pustila jih je odprta, jaz sem si pa hitro zavihal hlače. Smuknil sem mimo Tičeta k mami. Tiče je pehal še zadnje luže proti stopnicam.

Mama me ni spodila nazaj. Pogledal sem ven in videl prav čudno reč. Malo nad našim vodnjakom v položnem breguljcu je vrel iz zemlje nad vse lep vrelec. Za ped visoko je metal vodo, ki je tekla naravnost v vodnjak. Pa zdaj to ni bilo potrebno, zakaj vodnjak je bil poln do roba in čez. Prav pod nogami mimo praga je pa tekel potok, komaj kaj manjši kot oni pri Žirovcu. Kadar je bila suša, oni tam doli gotovo ni bil dosti večji. Pogledal sem

ne. Čudna logika! Olaja hudo boli, da je "v zadnjem času med našimi delavci v tujini hudo poraslo delovanje raznih cerkvenih organizacij, ki svoje delo spretno prilagujejo ciljem, tujim socialistični Jugoslaviji . . ." In kar agencijo Tanjug citira, ki je nedavno poročala, da "naše delavce v tujini obdeluje več kot tisoč duhovnikov raznih veroizpovedi. Organizacije in skupine, ki so sovražno opredeljene tako do naših delavcev kakor do Jugoslavije, so posebno aktivne v AVSTRALIJI, na švedskem, v posameznih predelih Francije in v Nemčiji v Muenchenu ter Stuttgartu." Delovanje izvajajo po Tanjugu "kakšnih trideset radijskih oddajnih postaj in okrog 200 časopisov in časnikov, ki jih premorejo sovražni elementi . . ."

Če bi članek ne pisal Slovenec za Slovence in v Sloveniji, bi ga človek enostavno prezrl. Tako pa le ni vseeno, kaj naša domovina misli o verskem delovanju med izseljenci. Sicer pa je, upam, doma dovolj pametnih bravcev, ki vedo, da je članek pač v sklopu novega privijanja vijakov. Saj je težko najti eno sa-

MELBOURNE!

Za poroke,
za razne družinske
ali skupinske prilike . . .

. . . Vam rad ustreže

SLOVENSKI KVINTET
CONTINENTAL

5

. . . z našimi domačimi
ali pa tujimi melodijami

Kličite čez dan: 763-6606
(Ivan Šanc)

ali po urah: 543-1361
(Anton Vrisk)

mo družino, ki bi ne imela vsaj enega člana v tujini, kjer se lahko na lastne oči prepriča o resnici. Mi pa prav iz teh vrstic vidimo, kaj jih doma srbi in — skrbi. Medtem, ko se domača oblast briga za zdomec le v toliko, v kolikor obstoji nevarnost, da bi bili pod vplivom "nevarnih cerkvenih elementov", so prav izseljenski duhovniki tisti, ki našim ljudem po tujini pomagajo s svojimi organizacijami do združevanja, jim lajšajo osamelost, pomagajo v socialnih težavah ter naravno dvigajo tudi njih čut za versko življenje. Naši zapuščeni delavci po zahodni Evropi sami priznavajo, da so prav verske organizacije z duhovnikom na čelu zanje prve in edine, ki se brigajo zanje. To oblasti doma ne gre v račun: porast verskega življenja med našimi ljudmi izven domovine, število cerkvenih porok in krstov (tudi mladine in odraslih!) ter nedeljska združevanja po verskih središčih. Nič dosti jim ni mar krvaveča narodova rana množičnega izseljevanja, niti težke razmere, v katerih mnogi od teh naših delavcev živijo, le vpliv "nevarnih cerkvenih elementov" jim ne gre v račun... Svoj pritisk bi radi izvajali tudi izven meja, pa jim ne uspe, ker s svoje strani izseljencu nudijo pri vsem tem bore malo opore in pomoči. Naš delavec ve, kaj ga je primoralo preko meja v tako-zvani "kapitalistični svet". Pameten je pa tudi dovolj, da sam vidi in sliši marsikaj, kar doma ni smel. Tudi lahko sam presoja, kdo se briga zanj v vsej nesebičnosti in včasih hudih žrtvah, ko je drugim medtem le za z njegovimi težkimi žalji prislužen tujo valuto, ki naj rešuje domovino iz večnih gospodarskih kriz.

TROSOBNO STANOVANJE

z lastno kuhinjo in kopalnico
ter lastnim vhodom
oddam po zmerni ceni slovenski
družini.

Blizu našega verskega centra v

KEW, Vic.

Kličite zvečer: 86-5502

ALOJZ KERIC

na levo in videl, da mu atova motika koplje odtok okoli vogla navzdol.

Za to reč je bilo torej preskrbljeno. Jaz sem lahko obrnil vso pozornost prelepemu vrelcu. Rekli smo mu hudournik. Vredno ga je bilo prav od blizu pogledati. Mama se je bila spet umaknila v kuhinjo — jaz pa brž k njemu! Oh, če bi hotel vrelc kar zmerom ostati pri nas! Nič bi mu ne zameril, če bi se stekal samo v vodnjak, v kuhinjo pa ne hotel teči. Kaj zato! Tistih nekaj korakov od vodnjaka v kuhinjo bi že prinašali vodo. Saj tega smo vajeni, še Bog, če bi jo zmerom imeli! Nikjer ni rečeno, da bi moralo biti pri nas vse tako kot pri Žirovcu...

Komaj sem vse to domislil, ko mi je nekaj strepetalo okoli srca. Res, kar zbolelo me je, kakor je tolikokrat zbolelo našo teto. Hudournik je ponehaval in bil kakor bi trenil za pol pedi manjši. Vsaj tako se mi je zdelo. Pogledal sem, če imam še dobro zavihane hlače. Nazadnje to ni bilo več tako potrebno, pa je bolje, če si pripravljen. Pokleknil sem ob vodi in s prsti segel v žrelce. Razkopal sem mokro prst, da bi curku razširil odprtino. Malo da nisem zajokal, ko se je zgodilo ravno nasprotno. Curek se mi je pod prsti sesedel, da je samo še po tleh kipel iz zemlje. Popustil sem in ves razočaran strmel v odprtino. Nič nisem čutil, kako sem začel polzeti navzdol proti vodnjaku...

"Bog te je dal, nesrečni fant!"

Vedel sem, da je tako zavpil ata. Takrat me je zadaj že tudi zbolelo, da sem zakričal. Tista reč, ki me je bila udarila, je rinila vame in me tiščala navzgor. Potem sem videl, da ata leži na trebuhu malo pod menoj. Pritisk one trde reči je popustil, ata me je pa za nogo vlekel iznad vodnjaka. Ves moker in umazan sem bil, ko sem se z atovo pomočjo pred vežnimi vrati postavil na noge.

Ata je hudo nejevoljno zavpil mami v kuhinjo in zdelo se mi je, da je bil zares jezen: "Spravi ga noter! Saj ti bo še utonil. Ti pa res nič ne vidiš!"

Saj je bilo res čudno, da mama in Tiče nista videla, kako je bilo z mano. Bila sta ves čas čisto pri roki, z vodo pa tudi nista imela več dosti opraviti v veži in kuhinji. Pa že tako pride. Zdaj sta oba na pragu in debelo gledata mene in ata. Ata je spoznal, da nič ne veda, pa je ob kratkem povedal: "Pri piki bi bil fant skoraj utonil."

Pokazal je z roko proti vodnjaku. Meni se je to kar za malo zdelo.

"Pa ne, ata! Saj bi lahko zagrabil za rob pri vodnjaku in skočil ven."

"Ja, šmenta bi zagrabil!"

Tako je zaključil ata in se vrnil z motiko za vogal. Spomnil sem se na Miceljna in zelo čudno se mi je zdelo, da je tudi naš ata rekel "šmenta". Te besede še nisem bil slišal iz njegovih ust. Je pa morala biti zelo narobe, ker je bil ata hud, ko jo je izgovoril. Tako kot Micelj takrat. Naj bi bil samo še za spoznanje bolj hud, pa bi gotovo tudi "figo" navrgel...

Zdaj je mama že doumela, kaj se je bilo zgodilo. Čudno, zdaj je postala tudi ona huda. Nič manj jezno kot prej ata, je zavpila tja za vogal:

"Saj sem ti že stokrat rekla, da ne imej pri hiši takole odprt vodnjak! Zmerom se lahko kakšen otrok prekučne vanj!"

Pa so prišle izza vogla enako hude besede: "Ne sitnari! Oči imej odprte in malo bolj pazi nanje! Kar zdajle naj grem preurejati vodnjak, jeli?"

"Ne, tega ni treba! Kar tamle ob vogalu stoj zanaprej in motiko drži, da boš vsakega otroka sunil ž njo, ko bo mislil zdrkniti

v vodnjak!"

To je bilo menda za ata dosti razložno povedano. Kar nič več ni rekel, samo motika mu je jezno kopala v tla. Pa najbrž ni bilo več potrebno, zakaj le prav malo vode je še čakalo pred hišo, da bi mogla odteči.

Meni je bilo nerodno. Naš ata in mama se zlepa nista tako udarila kot zdaj. Ali sta pa drugekrat gledala na to, da otroci nismo slišali. Da bi naš vodnjak ne smel biti na široko odprt, nisem nikoli pomislil. Zdaj se mi je zazdelo res pametno, da bi bilo nad odprtino nekaj ograje in na vrhu pokrov. Saj pokrov smo imeli, samo po večini je bil dvignjen in je slonel proti skali za vodnjakom. Vedra nismo imeli na vrvi, le na dolgo palico je bilo nataknjeno. Kadar je vedro počivalo, je ležalo tik ob vodnjaku, palica je pa bila tako dolga, da je segla do slamnate strehe nad vsvilimi. Prav lahko smo hodili pod palico in vse skupaj nam ni bilo nič v napotje. Otroci smo vedeli, da nam ni treba prav nič padati v vodnjak, zato tudi nismo silili v njegovo bližino. Po mojih mislih sta se ata in mama brez potrebe skregala.

Ko sem vse to premislil, je mama nehala biti huda. Vendar je bilo v njenem glasu še zmerom za spoznanje slabe volje, ko mi je rekla: "Na peč se mi spravi! Že gori za večerjo; se boš hitro posušil."

Seveda si nisem dal dvakrat reči! Utaboril sem se na peči in tipal, kje se je že kaj ogrela. Vse bi bilo dobro, da se ni Tiče vtaknil vmes. Prišel je za mano v hišo in se naredil čudno vzvišene. Tak je bil vse od obiska gospoda nadučitelja pri nas. Prav nič mu nisem delal napotja gori na peči, pa se je vendar nemarno obregnil vame: "Viš! Vse te hvali, kako si priden! Pa mi povej, kdaj sta se ata in mama zavoljo mene skregala! Zavoljo tebe sta se pa morala. Hm!"

Ko je izrekel zadnjo besedo, ki prav za prav ni beseda, je strašno zaničljivo zavihal nos in odšel iz hiše. Ostal sem sam. Peč je bila zmerom bolj gorka in meni je bilo kar prav. Mlajši so že pospali v kamri. Imel sem dovolj prilike to in ono na samem premisliti.

Najbliže v mislih mi je bil Tiče. Njegovo besedo in vedenje sem takole presodil: "Fant bi bil lahko molčal. Pa čisto brez nič njegova beseda le ni bila. Človek bi si jo res lahko k srcu vzel. Toda le zakaj je Tiče ob svoji besedi tako nemarno zavihal nos?"

Ob tem vprašanju se mi je misel ustavila. (Dalje prihodnjič)

NAŠE NABIRKE

DAROVI ZA SKLAD "MISLI":
\$43.— N.N.; \$3.— Franc Pavlovič;
\$2.— Jože Kučko, Ivan Lapuh, Jožef Varglien, Ana Paulin, Krista Golob, Angela Dodič, Franc Šveb, Edvard Golja, Jože Vičič, Bruno Knafeljc, Alojz Kerec; \$1.— Ferdo Godler, Anna Kustec, Jože Šajn, Lucija Srnc, Jože Rozman, Hermina Koroša, Janez Kveder, Ivan Legiša, Alojz Titan, Milan Hauptman, Katica Tkalcčević, Paula Kavčič, Anton Šajn, Ivan Truden, Janez Kern, Rudi Jaksetič.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: \$4.— Andrej Udovič, Ivan Kovačič.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: \$300.— Neimenovane osebe v Sydneyu; \$5.57 Slovenska šola v Merlylandu; \$3.— Ivan Kovačič (S.A.).

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$20.— Agata Zupanič; \$10.— Marija Katič (za lačne); \$8.— Druž. Anton Bavdek; \$5.— N. N., N. N.; \$3.— Jože Lenarčič, Matilda Klement, Ivan Kovačič (S.A.); \$2.— Francka Anžin, Druž. Anton Brumen, Frančiška Mukavec, Rika Kolečini, Anton Šajn (S.A.) za lačne; \$1.— Marta Jakša (S.A.).

FRANČIŠKOVA MLADINA:
\$10.— N. N.; \$5.— Ivan Legiša.

Dobrotnikom Bog povrni!

LETNI BAL

SLOVENSKEGA DRUŠTVA SYDNEY

25. AVGUSTA 1973

v dvorani

"BLUE BIRD",

79 Enmore Rd., Enmore

Topla večerja — pijačo prinesite s seboj

Igra poznana skupina JADRAN

Začetek ob 8. zvečer

Obleka večerna

Rezervirajte vstopnice:

tel.: 76-8561 76-8218 644-7095

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Fr. Bernard Ambrožič O.F.M.
6 Wentworth Street, Point Piper, N.S.W., 2027

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

SLUŽBE BOŽJE

Redna nedeljska slovenska služba božja v Sydneyu je v Merrylandsu vsako nedeljo ob 9:30 zjutraj. Poleg tega je redna maša vsako soboto od 6:30 zvečer. Pri tej maši lahko zadostite nedeljski dolžnosti, če vam je tako bolj prikladno. Praznovanje nedelje se pravzaprav začne že v soboto popoldan. Tako so včasih po deželi v soboto popoldan zvonili, da so s tem naznanili bližajočo se nedeljo. Rekli so, da "delopust" zvonji, in so prenehali z delom. Iz tega razloga velja sobotna večerna maša že za nedeljo. Zato se pri tej maši uporabljajo ista berila in mašni obrazci kot naslednji dan, v nedeljo.

Razen sobotne, so večerne maše pri nas tudi na vse zapovedane praznike, na prve petke v mesecu in na nekatere druge dneve. Ti posebni dnevi so označeni v "Mislih", v "Rafaelu" ali v "Nedelji". Čas za te maše je prav tako ob 6:30 zvečer. — Na prve petke je po večerni maši pobožnost v čast Srcu Jezusovemu z blagoslovom, na prvo soboto pa molitve za blagor domovine in za proglasitev Slomška in Baraga blaženim.

Canberra ima slovensko službo božjo enkrat na mesec v cerkvi sv. Petra in Pavla, Garran, in sicer tretjo nedeljo v mesecu ob 6. uri zvečer. Torej 19. avgusta, 16. septembra, itd.

Wollongong ima redno mesečno slovensko mašo drugo nedeljo v mesecu v kapeli Villa Maria (vhod v kapelo iz Corrimal St., med Campbell in Gibbs Sts.). Čas je ob 5. uri popoldan. Torej 9. septembra, 14. oktobra, itd.

Newcastle ima slovensko službo božjo peto nedeljo v mesecu (kadar jo mesec ima). Kraj je cerkev Sreca Jezusovega, Hunter St., Hamilton. Čas je ob 6. uri zvečer. Torej zopet 30. septembra in nato nedeljo po božiču, 30. decembra.

Zgoraj omenjene ure za službe božje v raznih krajih veljajo, četudi tiskarski škrat včasih drugače napiše. Če bo kdaj čas spremenjen, bo vselej izrečno povedano in vzrok za spremembo naveden.

K R S T I

Anita Jug, Seven Hills. Oče Stanko, mati Alojzija, roj. Lipovšek. Botrovala sta Anton in Ivanica Blaznik — 1. julija 1973.

Suzana Predikaka, Erskineville. Oče Ferdinand, mati Marjeta r. Lampret. Botrovala sta Franc in Marjeta Kodrun — 1. julija 1973.

Albert Muhič, Leumeah. Oče Karel, mati Marija, roj. Malešič. Botrovala sta Joze in Ana Prkič — 1. julija 1973.

Andrej Planinšič, Oberon. Oče Albert, mati Frančiška, roj. Tašner. Botrovala sta Jože in Marija Ana Vrečič — 14. julija 1973.

Samo Korošec, Greystanes. Oče Ivan, mati Majda, roj. Štruel. Botrovala sta Ivan in Dorica Slavec — 15. julija 1973.

Viktor Toni Roth, Petersham. Oče Toni, mati Martha, roj. Tamoua. Botroval je Vinko Čobec — 22. julija 1973.

P O R O K A

Werner Rudloff, Gelsenkirchen, Nemčija in Marija Jelica Forte, Annandale (živeča v Blacktownu). Priči sta bila Barry Edwards in Bertha Uhl — 30. junija 1973.

*

VNEBOVZETJE MARIJINO praznujemo 15. avgusta. Ta praznik je tudi v Avstraliji zapovedan. V domovini ima lepo ime VELIKI ŠMAREN. Med Marijinimi prazniki je največji. Spominja nas verske resnice, da je bila Marija po svojem končanem zemeljskem življenju z dušo in telesom vzeta v nebesa in kronana za Kraljico nebes in zemlje. Naj ne gre ta praznik mimo nas, ne da bi se Bogu zahvalili, da je eni zemeljski ženi, Mariji, izkazal tako veliko čast in jo je izbral za mater svojega Sina, ki je po njej postal

človek. Tudi na sv. mašo ta dan ne pozabimo, čeprav bo zvezano z žrtvijo, ker je na zunaj sreda, torej delovni dan. — V Canberri bomo v nedeljo po prazniku, 19. avgusta, imeli po sv. maši pete litanije.

ROJAK — POVOŽEN NA CESTI. — Dne 11. julija 1973 je bil prav v središču Sydneya, na Elizabeth St., povozen na cesti komaj 45-letni rojak PAVEL ČESNIK. Po nesreči so ga pripeljali v Sydney Hospital, kjer je kmalu nato podlegel poškodbam. Pokojni Pavel je bil rojen v Drskovčah (okolica Pivke). V Avstraliji je bival okrog 19 let. Zadnji čas je živel v Concordu. V domovini zapušča brata Lovrenca. Pokojnikov pogreb se bo vršil, kakor hitro pride navdilo od brata v domovini, kje naj bo pokopan. Ena sv. maša za pokoj njegove duše je že bila opravljena v Merrylandsu. Spomnimo se pokojnika v molitvi! Naj počiva v miru! (O pogrebu bom poročal v prihodnji številki).

DVE DRUŽABNI PRIREDITVI sta na sporedu. Prva bo v soboto, 29. septembra, druga pa tudi v soboto, 20. oktobra. Obe bosta v Masonic Hall, Pitt Street, Merrylands. Ena bo za kritje stroškov slovenske šole v Merrylandsu, druga pa za cerkvene zvonove. Ze sedaj vas prosim, da ta dva datuma (ali vsaj enega od obeh) rezervirate za to dobrodelno zadevo. Več o tem v septembrski številki in v "Rafaelu". Pa še druge rojake, posebno nove, opozorite in povabite!

ISKRENA HVALA Slovenskemu društvu "Danica" v Wollongongu, ki je darovalo našemu verskemu centru v Merrylandsu lepo vsoto \$429.26, pisalni stroj in 120 steklenih kozarcev. Vse bo s pridom uporabljeno. Bog naj stotero povrne!

ZAHVALA. — Gospa Genovefa Schiffler se vsem rojakom in znancem iskreno zahvaljuje za številne pozornosti v času bolezni, ko je ležala v Liverpool bolnišnici. Hvaležna je za vse obiske, kartice, cvetje, molitve za njeno zdravje, itd. Vsem bo povrnila z molitvijo. — Gospa Genovefa se še doma zdravi.

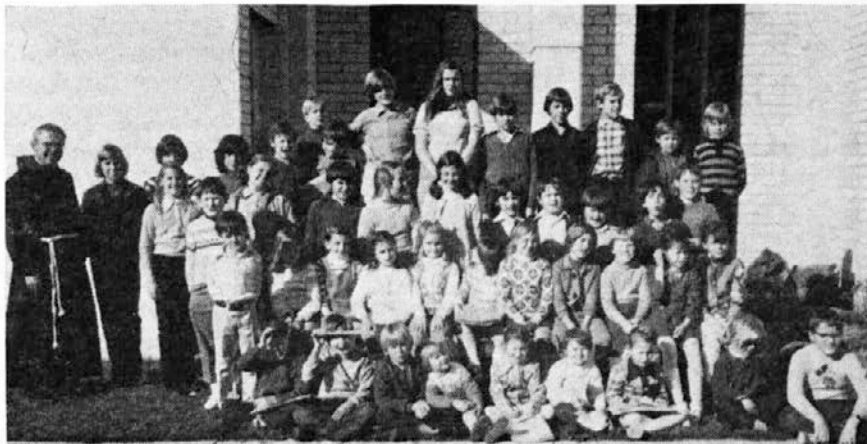
Vendar je noga v kolenu že toliko boljša, da lahko že brez opore napravi nekaj korakov po hiši. Bergle je ne ovirajo, da ne bi opravljala lažjih gospodinjskih poslov. Zelo je hvaležna vsem, ki so ji v bolnišnico večkrat prinesli domačo hrano; enako gospe, ki ji je po vrnitvi domov pomagala tedensko pri čiščenju stanovanja.

BOLEZEN NE POČIVA. — Koncem junija je hudo zbolela gospa Ivanka Kovačič iz Five Dock. Bolezen je bila tako resna, da je njen mož Ludvik, ki je bil na obisku svojcev v domovini, že po dveh tednih prihitel k njeni bolniški postelji v Lewisham Hospital. Sedaj se zdravi v Lidcombe State Hospital, kjer prejema terapijo. — Med resnimi bolniki je tudi Ferdinand Jerman v Rachel Foerster Hospital, kjer je prestal hudo želodčno operacijo. Spomnimo se teh težkih bolnikov v molitvi, pa tudi ostale ne pozabimo.

ZAKRISTIJA v Merrylandsu je dobila novo omaro. Izdelala sta jo rojaka Bruno Bolko in Stanko Slokar, lastnika podjetja PRIMORIE PTY. LTD., Bankstown. Omara je prav do stropa in vsebuje primerne predale za vse potrebščine v zvezi s cerkvijo in službo božjo. Deslej smo omaro res zelo pogrešali. Tudi sestri sta jo bili veseli. Sedaj bo vse bolj urejeno za cerkveno perilo. — Zato na tem mestu rojakoma iskrena hvala za lepo delo. Prihranila sta cerkvenemu fondu lepe stotake.

Naš **PEVSKI ZBOR** pod vodstvom g. Klakočerja potrebuje dodatnih moči. Zato lepo prosim rojake in rojakinje, ki imajo veselje do petja, da se pridružijo zboru. Pevske vaje so ob petkih zvečer. Potrebni so vsi glasovi. Žrtvujte se, saj gre za božjo čast! Številni naši pevci in pevke pojejo že leta in leta in ne štejejo žrtev, ki so s tem zvezane. Za to plemenito delo jih bo Bog bogato poplačal. — Po koncilu se zelo poudarja aktivno sodelovanje pri službi božji. Pri maši naj bi ne bili le nemi gledalci. Kdor ima glas, naj ga uporablja za petje!

P. Valerijan

P. Valerijan z učenci slovenske sobotne šole v Merrylandsu. Fotograf je s. Miriam, zato je ni na sliki. Poročilo o šoli berite na naslednji strani.

NAŠA SLOVENSKA ŠOLA

Nas je potrebno predstaviti? Upam, da ne, vsaj sydneyski Slovenci nas poznajo, saj smo del njih in njihove aktivnosti. Kdor od drugih nas želi bolj spoznati, naj nas pa pride obiskat in se bo sam prepričal. Zbiramo se vsako soboto popoldne ob dveh k pouku slovenščine. Naša šola je slovenski verski center sv. Rafaela.

Prvič smo se zbrali dne 2. junija: tokrat je prišlo nič manj in nič več kot 28 učencev. Zdelo se nam je, da je to za naše izseljenske razmere veliko število, proti našemu pričakovanju. Drugo soboto pa se je to število povečalo kar na 36 učencev. Pa ni ostalo niti pri tem: končno število prijavljenih učencev je poskočilo na 59. Boste rekli, da jih na fotografiji ni toliko. Res jih ni, ker jih vedno nekaj iz upravičenih razlogov manjka, a trudijo se vsi, da pridejo, če je le mogoče. Je pač Sydney veliko mesto in razdalje kljub dobri velji včasih prehude. Morda se vam tudi nudi vprašanje, kam damo toliko otrok, kje je prostor za vse. Da, to je bilo tudi naše vprašanje. Rešili smo ga s tem, da smo skupino razdelili: manjše otroke na cerkveni kor, večje pa v razred za oltarjem. Ta prostor ima že videz razreda, vsaj takrat, ko je napolnjen z učenci.

Je pa zanimivo in hkrati razveseljivo, da se za našo slovensko šolo zanima predvsem skoraj odrasla mladina. Ne manjka veliko, pa bo razred poln kot takrat, ko je bila še vsa skupina eno. Kako lepo jih je gledati, ko prihajajo in zavzemajo svoje prostore. Starši, ki se za našo šolo zanimajo, pa s tem pokažejo resnično ljubezen do svojih otrok, pa tudi ljubezen do naše domovine. Saj je Slovenija tako lepa, tem lepša pa seveda takrat, ko razumeš jezik, ki ga v tej rodni domovini staršev govore. Le zakaj bi ravno Vaš otrok ne govoril slovensko ali napisal pismo staremu očku in mami, ki bi bila gotovo vesela, če se avstralski vnučki spomnijo nanju?

Vsi skupaj želimo, da bi se v tem šolskem letu čim več naučili. Seveda je za to potrebno veliko truda in žrtev, saj slovenski jezik ni lahka zadeva. A zatrdno smo si postavili cilj, da bomo govorili slovensko.

Če je še komu priložnost naklonjena priti v našo bližino, nič ne odlašaj! Naučil se boš slovensko, pa tudi dosti prijateljev in prijateljic boš srečal. Boš videl, da bo lepo, le priti med nas je treba!

Vsem pošilja prisrčen pozdrav — sestra Miriam.

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede razervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

Čez dan:
72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:
1044 Doncaster Road,
East Doncaster, 3109, Vic.
Tel. 842-1755

KOTIČEK NAŠIH MALIH

VLAK

**VLAK, VLAK
ČRN KOT VRAG,
DOLG KOT KAČA
KLOPOTAČA
NA POSTAJI ŽE STOJI,
SVETLA LUČKA V NJEM GORI.
HEJ, POLONCA, BRŽ VSTOPIMO,
DA NE ODSOPIHA MIMO!**

MIRKO KUNČIČ

Dragi prijatelji "Kotička"! Kmalu bo dva meseca, kar hodim v slovensko šolo v Merrylands. Za domačo nalogo smo imeli opis svoje najljubše domače živali. Ker imam psička, sem se odločil, da ga predstavim tudi vam.

Mojemu psičku je ime Bobby. Je lep in priden. Včasih skače in laja, da je mama kar huda. Je črne, bele in rjave barve. Imam ga zelo rad in se z njim dosti igram.

Lep pozdrav vsem in upam, da se bom še oglasil.

— Peter Šarkan, 9 let.

MOJA SLOVENSKA ŠOLA. — Tudi jaz obiskujem slovensko šolo pri Sv. Rafaelu. Nas je zelo veliko učencev in imam že tudi dosti novih prijateljev in prijateljic. Doslej nas je učila sestra Miriam, zdaj pa nas bo učil p. Valerijan. Sestra bo učila drugo skupino, ki je na koru. Pater nam pove pri vsakem pouku kakšno zgodbo iz svetega pisma.

Moja želja je, da bi se kmalu začeli učiti kako igrati. Nastopili bi z njo na odru in pokazali, kako smo že napredovali v slovenskem jeziku. V šoli se učimo krajše deklamacije in vedno tudi kaj zapojemo.

Lep pozdrav vsem! — Lucia Laznik, 14 let.

KAJ SMO DOSLEJ DELALI V SLOVENSKI ŠOLI. — Vsako soboto hodim v slovensko šolo v Merrylands. Doslej smo jo imeli že šestkrat. Učila nas je sestra Miriam. Naučili smo se že nekaj slovenskih besed. Slišali smo o Ljubljani, glavnem mestu Slovenije, in tudi nekaj diapozitivov smo videli. Zgodba o psičku in mucu je pa bila zelo smešna in je bila nam vsem všeč. Morali smo se smejati. Tudi pesmico o KROKODILU smo se že naučili. Po učni uri imamo tudi nekaj petja. Na klavir nas spremlja moj ata, ki pride v šolo takoj iz službe, potem pa mene odpelje domov. — Vsem lep pozdrav, Andrej Kobal, 9 let.

Dragi striček! Kakor vidiš, se Ti danes prvič oglasam in Ti pošiljam tudi rešitev uganke. Križanka je samo za velike, ta uganke pa mi je bila všeč. Seveda sem morala prositi za pomoč ateka in mamico, pa saj to nič ne de, kajne- Ti boš kljub temu žrebal moje ime in mogoče bom celo dobila nagrado. — Upam, da se bom še kaj oglasila. A zdaj je vrsta na Tebi in Tvoji nagradi meni. — Pozdrav vsem Kotičkarjem! Leeanne Menič, Merrylands, N.S.W.

Oho, to je pa skoraj "blackmail"! Bomo videli, če bo mucka iz vreče privlekla tvoje ime. Lep pozdrav! — Striček.

DRAGI OTROCI! — Danes gremo pa zopet v Južno Avstralijo, kjer naj vam predstavim slovensko dekle. Ime ji je LAURA PREMRL in je bila rojena v Renčah na Primorskem. Komaj osnovno šolo je začela v domačem kraju, že je odšla s starši v svet: najprej v Francijo, od tam pa v Avstralijo. Družina se je nastanila v Penoli blizu Mt. Gambierja in si zgradila svoj domek, Laura pa je v šoli že tretjič zmenjala učni jezik. Hodila je v katoliško šolo in bila pridna učenka. Ker je želela postati vzgojiteljica, je morala zapustiti starše in oditi v Adelaide. Tam je nadaljevala študij na Flinders University in ga lansko leto srečno končala. Nato je odšla na obisk rojstne domovine, ki jo je zapustila kot otrok in njenih lepote še ni videla. Kako prav ji je prišlo, da še ni pozabila slovenskega jezika.

Z začetkom zadnjega šolskega leta je naša Laura nastopila svoje prvo učiteljsko mesto — v Naracoorte, ki ni daleč od Penole. Tako svoje starše lahko velikokrat obišče. Na Naracoorte High School poučuje jezike: angleščino, nemščino in francoščino. Škoda, da je v Naracoorte samo ena slovenska družina! Če bi jih bilo več, bi Laura gotovo zbrala okrog sebe slovenske otroke in jih poučevala v materinem jeziku.

Je pa Laurin zgled lep pouk vam vsem, ki to berete, da nič ne škodi znati en jezik več. Malo truda je treba — tudi s strani staršev — enkrat pa boste zato hvaležni.

Tudi Laura je danes gotovo hvaležna staršem, da je ostala zavedna Slovenka.

Z Vseh Vetrov

V HELSINKIH se je od 3. do 6. julija vršil nekak uvod, prvi del Konference za evropsko varnost in sodelovanje. Ni jih bilo dosti, ki so od nje kaj pričakovali, pa še te je več ali manj razočarala. Sicer so nekateri svetovni časopisi pisali "o dobrem začetku", češ da se je takoj spočetka pokazalo, da so Sovjeti na Konferenci v defenzivi. Vendar sedem-mesečne priprave in štirje dnevi zasedanja še niso rešili niti enega perečega vprašanja Evrope. Mnogo vprašanj se niso niti dotaknili, pa tudi načeta vprašanja niso dobila končnih oblik za ugodno rešitev. Petintrideset zunanjih ministrov in poslanec Vatikana je poslušalo sovjetskega zastopnika Andreja Gromika, ki je v 50-minutnem govoru razvijal sovjetske načrte "zacementiranja" evropske politične klime in sedanjega negotovega stanja Evrope: izolirati ameriške vojne sile v Evropi, ustaviti nadaljne ekonomske in politično združevanje Zapadne Evrope ter razširiti svoj vpliv na nevtralne evropske države. Mnogo stvarnejše sta govorila britanski zunanji minister Sir Alec Douglas-Hume in ameriški državni tajnik William Rogers: prikazala sta zborovalcem boljše rešitve, ki naj bi ne bile zgolj kompromisi. Enega najbolj pozitivnih govorov je imel zunanji minister Zapadne Nemčije, Walter Scheel. Njegov govor o "dialogu dveh sistemov", o enakosti in gospodarskem sodelovanju, je napravil na vse ugoden vtis, ni pa skrnil želje, da bi se obe Nemčiji zopet združili.

Dopisnik ameriškega TIME-a je dobro napisal, da je v Evropi več problemov kot jih je sploh mogoče rešiti. Bomo videli, kaj nam bo prinesel drugi del te Konference, ki se bo v septembru nadaljevala v švicarski Genevi. Vsaj upati smemo, da krojitelji bodoče Evrope iz Geneve ne bodo napravili druge Jalte, ki je brezmiselno trgovala s svobodo narodov, žal tudi našega...

O PERONU pravijo, da se ne počuti najbolje. Trdijo pa, da mu je Campora z odstopom dobro ugledil pot in se mu v septembrskih volitvah ni bati poraza. Na njegovo triumfalno vrnitev v Argentino meče nad dvajset mrtvih in 300 ranjenih mučno senco ter kaže moč levičarjev, ki bodo skušali še marsikaj. Iz osebnega pisma našega argentinskega naročnika povzemam tele stavke, ki v kratkem prikažejo tamkajšnje razmere: "... Tukaj imamo sedaj kaj zanimiv razvoj dogodkov. Nova vlada vedno ostreje nastopa proti komunistom, ki so zakrivali pokol na Ezeiji ob prihodu Perona, in na debelo sekvestrira ljudi. Napetost med peronisti in levičarji je vedno večja..." Bomo videli, kaj bodo Argentinci prinesli prihodnji meseci.

KLJUB PROTESTOM in kljub nasvetu mednarodnega sodišča v Haagu, naj Francija ne izvede poizku-

sne jedrske eksplozije v Oceaniji, je francoska vlada ostala pri svojem namenu in odločitev izvedla. Mednarodnemu gibanju proti takim poskusom se je pridružilo tudi precej uglednih Francozov, francoskih škofov in celo politikov. Francoski dnevni časopisi so obširno poročali o javnem ogorčenju, uspeli pa le niso. — O avstralskih protestih smo pa tako sami brali v dnevnih časopisih. Čudili smo se lahko samo, da je bilo toliko vprašanj proti Francozom, pa komaj mimogrede na tiho — nekako zaradi lepšega — proti Kitajski in njenim poskusom. Izgovor, da "smo s Kitajsko pač v dobrih gospodarskih odnosih, ki jih moramo ohraniti", bi ne smel veljati, ko gre za načelna vprašanja in vprašanja zdravstvenega pomena prebivalstva.

NOVO RUDNINO so našli mongolski znanstveniki v puščavi Gobi. Je svetlorjave barve in vsebuje kalcij. Ime pa so ji dali **armstrongit** — po prvem človeku, ki je stopil na Luno, ameriškem vesoljcu Neilu Armstrongu.

Vedno nove in nove skrivnosti se nam odkrivajo. Menda človekovih iskanj ne bomo mogli nikoli zaključiti.

DVAJSET LET je minulo letos, kar je človek premagal najvišji vrh sveta, in s svojo nogo prvič stopil na Mount Everest. Tibetanci in Indijci mu pravijo Comolungma. Dolgo se je o čak med vrhovi branil, končno je podlegel človekovi osvajalnosti. Prva dva na najvišjem vrhu sveta sta bila Novozelanec Hillary in Indijec Butja.

ALI STE ŽE KDAJ POMISLILI, da je podgan najbrž prav toliko na svetu kot je ljudi? Sicer jih menda nihče še ni štel, a direktor svetovne znanstvene organizacije za Evropo, Tadeusz Murawski, trdi, da tri milijarde in pol podgan požre nič manj kot 33 milijonov ton živil letno. Pri tem pa ta ogromna množica podgan povzroča in širi še hude nalezljive bolezni. Le načrtno mednarodno sodelovanje bi bilo lahko uspešno v boju s temi nepriljubljenimi živalmi.

NEKJE PREVEČ PODGAN, v Švici pa preveč krav, zato je v državi preveč mleka in se kopičijo gore masla. Švicarska vlada je zato nedavno odločila, naj gre 20.000 krav pod nož, živinorejec pa bo za vsako zaklano žival dobil še posebno odškodnino...

Bo le vzelo še dolgo dolgo časa, da bo človeštvo odvišne dobrine razdeljevalo tja, kjer jih manjka. Mnogo se govori o tem, tudi že delno dela, a mednarodna organizacija razdelitve kar ne klapa kot bi lahko...

NAD SLONI pa tožijo v pokrajini Doba v Centralni Afriki, kamor je zaradi suše pridrla kar 400-

glava čreda in uničila v kratkem času nad 1400 hektarov posevkov. Če bi bili sloni velikosti podgan, to število ne bi dosti pomenilo, tako pa je čreda prinesla deželi pravicato krizo. Mi, ki slonov nimamo v deželi, tega ne bomo lahko razumeli. Lahko smo samo veseli, da naše podgane niso slonove velikosti...

TELEVIZIJA vedno bolj osvaja svet. Po številu še vedno nosi zastavo Amerika, saj pride v ZDA 412 televizorjev na tisoč prebivalcev. Z ozirom na sporede v večini držav prevladujejo zabavni programi, le na Kubi, v Siriji in Izraelu je več kot polovica sporedov vzgojnega značaja. V Indiji je vzgoje na televiziji za dobro tretjino, v Gani, Jordaniji in Singapuru pa četrtnina. Drugje žal mnogo manj. Otroci in odrasli pred televizorji izgubljajo čas s plehkimi sporedi, ki človeka praznijo, namesto da bi ga bogatili. Televizor, pravijo vzgojitelji, ima tudi to slabo posledico, da uči gledalca samo sprejemati, brez presoje: ali je tako ali ni. Na ta račun podjetja, ki propagirajo preko televizorjev svoje produkte, zaslužijo milijone. Le v petindvajsetih državah je trgovska propaganda na televiziji prepovedana, drugod cvete in se razvija in ustvarja potrošniško družbo z vsemi njenimi posledicami.

ANDREJ SAHAROV je sovjetski atomski znanstvenik in ga imenujejo tudi "očeta sovjetske atomske bombe". Drugega julija je v intervjuju z neko švedsko tiskovno agencijo izjavil, da "ima resen dvom nad celotnim socialističnim sistemom družbe." Dejal je, da je to "družba, v kateri ni socializem postal nič drugo kot skrajna oblika kapitalizma, ki je že obstojal v ZDA in drugih zahodnih državah, le s to razliko, da je v Rusiji še bolj monopolističen." In dalje: "Mislim, da sem razumel socializem. Danes pa se mi zdi, da ni nič drugega, kakor kup praznih besed in propagande za notranjo in zunanjo uporabo." Zaključil je z besedami: "Strah, ki je eden najtežjih zadržev, s katerim se moramo vsak dan spopadati, je vedno v nas in okoli nas."

Kolajne za te svoje junaške in odkrite izjave Saharov od ruske vlade najbrž ne bo dobil. Če mu bodo

prizanesli, mu bodo zato, ker ga gotovo nujno potrebujejo. Pove pa mož v nekaj besedah zelo veliko in nas njegova brezobzirna odkritost kar preseneča.

Predno so šle MISLI v tisk, lahko tu že dodamo, da je sovjetska agencija TAS v moskovski "Literaturnaja Gazeta" ostro napadla znanstvenika Saharova. Očita mu, da "maže lastno domovino" in da "razpravlja o problemih, v katerih je popoln ignoranč." Obe izjavi sta po svoje zanimivi. Druga kaže stanje ruskega človeka, ki ne sme imeti svojega mnenja. Če drugače misli kot vodstvo, je "ignoranč", pa naj misli še tako prav. Prva izjava pa istovetno domovino z režimom. To je značilno tudi za naše v Sloveniji. Izseljenkim listom očitajo, da "mečejo blato na domovino", ker v svobodnem svetu napišejo, kaj jim v vodstvu doma ni prav. Če doma ne smejo dosti reči, vsaj mi lahko v tujini. Prav zato, ker na domovino in njeno bodočnost še mislimo in jo imamo še vedno radi.

DR. HERBERT RATNER, ameriški fetolog (zdravnik, ki se ukvarja z nerojenimi otroki) in minister za zdravstvo v ameriški državi Illinois, je dal nedavno tole izjavo: "Mati ne more kar tako odločati o usodi otroka, ki ga nosi pod srcem, saj otrok ni del nje, ampak samostojno bitje, kateremu geni že določajo barvo oči, las, talente ... Mati ga mora varovati in hraniti, da te zasnove v njem lahko dozoriijo."

Doktor Ratner izdaja revijo CHILD AND FAMILY. Ustanovil je tudi narodno komisijo za spoštovanje človeškega življenja. Ko se bori za življenje nerojenih otrok, se sklicuje na Hipokratovo prisego — zaobljubo, s katero se vsak zdravnik obveže, da bo v svojem poklicu varoval svetost življenja. "Kot kristjan", pravi doktor Ratner (mož je judovskega rodu, a se je spreobrnil h katoliški veri) "moram dati na to prisego še veliko več, saj vem, da sleherno življenje prihaja od Boga."

In vendar še toliko ljudi, žal tudi kristjanov, postavlja prav v tem svoja lastna pravila. Brezvestni zdravniki pa jim iz koristolovskih namenov pomagajo moriti nova življenja.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NORTH MELBOURNE,
189 Boundary Road, 329 6144
MALVERN,
1382 High Street, 50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,
505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860
MENTONE,
3 Station Street, 93 2460
FRANKSTON,
232 Cranbourne Road, 781 2115
NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

GLADESVILLE, N.S.W. — Tudi jaz se hočem enkrat oglasiti in napisati za naše drage MISLI nekaj vrstic. — Rad bi preko našega lista čestital bratrancu **Rudolfu Bogatecu** za srebrni jubilej, 25-letnico mašniškega posvečenja. Tudi on dobiva MISLI in z zanimanjem zasleduje, kako živimo mi v daljni Avstraliji. Vsi mu želimo vse najboljše k jubileju, da bi še dolgo deloval in imel veliko lepih uspehov v župniji Kontovel pri Trstu. Vemo, da se bo na srebrno mašo zbralo vse sorodstvo, samo mi ne moremo priti, ker smo predaleč. Res nam je žal, da se ne moremo pridružiti ostalim.

Kontovel ni daleč od Trsta. Leži na hribu nad morjem ter nudi obiskovalcem krasen razgled na Trst, morje in istrsko obalo. Zato je tu vedno dosti turistov. Posebno lep razgled je od farne cerkve, ki je na visokem. Tu bratranec deluje že dolgo vrsto let in vaščani so nanj ponosni ter ga imajo radi. Storil je tudi dosti popravila na cerkvi.

Gospod Rudolf Bogatec nas ima kar pet bratrancev in sestričen tu v Avstraliji. Richard, Luciano, Franc, Bruna in Pija — enako tudi Rozi, Zorka, Magdalena, Nini in Giorgio — vsi mu preko MISLI kličejo: Obilo božjega blagoslova in še dosti let v zdravju in uspehih! — **Richard Bogatec.**

KUALA LUMPUR, Malaysia — Še poslednjikrat naj se oglasim iz svojega misijona številnim prijateljem, ki sem jih upoznala med svojim obiskom Avstralije. Predstojništvo je odločilo, naj se poslovim od Azije: določili so mi drugo mesto in Bog mi daj moči,

ZAHVALA

Prisrčno se zahvaljujemo vsem rojakom, ki so spremljali na zadnji poti našo pokojno drago mamo **ANO LAPUH, r. Kiderič,**

preminulo po dolgi in težki bolezni v Traralgonu, Victoria. Iskrena zahvala vsem za molitve in cvetje ter številne obiske ob času bolezni. Posebno se zahvaljujemo p. Baziliju, ki je mamo pripravil na srečno smrt s tolažili svete vere in opravil tudi pogrebno mašo z obredi. Enako naša zahvala p. Stanku, sestri Emi in sestri Moniki, da so prišli tako daleč na zadnje slovo.

Drago mamo priporočamo v molitev. Naj počiva v miru božjem!

Zalujoči:

sinova Jože z družino in Ivan, Morwell, Vic.,
hči Marica z družino v domovini.

da bom izvršila svojo novo nalogo. Dne 19. julija se bom preko Londona, Pariza in Rima vrnila v domovino.

Vsem se še enkrat zahvaljujem za prijaznost med mojim bivanjem v Avstraliji, uredništvu pa za redno pošiljanje MISLI, ki sem jih v misijone z veseljem prejela in prebirala. Škoda, da ne prihajajo tudi v domovino!

Glavno je, da vsakdo izmed nas vrši vestno svojo dolžnost, kjer ga je Bog postavil, ne ozirajoč se na to, "kaj bodo drugi rekli" ... Kristijan mora biti vedno optimist, ker ve in veruje, da bo na vsak način končno Bog zmagal. Tistim, ki Boga ljubijo, vse služi v dobro: trpljenje, neuspehi in tudi razočaranja ...

Po teh mojih mislih še enkrat vse iskreno pozdravljam. Molimo eden za drugega! — **Sr. Ivanka Pokovec, F.M.M.**

Op. ur. — Sestri Ivanki želimo srečno pot in obilo uspehov. Bralcem pa v spomin na našo letošnjo obiskovalko objavljamo sliko, ki nam jo je poslala pred odhodom iz misijona. Slikana je s svojim naškofom domačinom, ko je ravno prišel od narodne proslave v uniformi "Tan Sri". To visoko odlikovanje mu je še pred leti podelil kralj.

NORTH RICHMOND, Vic. — Tudi jaz bi rada zapisala nekaj vrstic v spomin naše Tinice SCHUBERTOVE, ki nas je nedavno tako naglo zapustila. Saj sva dolga leta uživali najino prijateljstvo. Še več: koliko prijetnih uric sva preživeli skupaj v krogu najinih družinic, zlasti vnukov. Skupni spomini so nama obe ma lajšali življenje v tujini. Kako sva bili obe veseli, ko so se najini družini še bolj povezali ob krstu mojega vnuka Mihaela, kateremu je botroval Tinčin zet.

Gospod župnik Vinko Zaletel, ki je bil med nami v Melbournu ob priliki Evharističnega kongresa, je obiskal tudi Tinco in dr. Mihelčičevo družino. Saj so se osebno poznali še doma, kjer je bil katehet Tinčin otrok. G. Zaletel je svoji nekdanji učenki Giti ob mamini smrti izrazil sožalje. Ker sama ne znam lepo napisati, naj z Gitinim dovoljenjem prepisem iz njegovega pisma naslednje čudovito lepe misli: "... Zadržim sem imel srečo, da sem Te zopet videl in še bolj spoznal mamo, njeno živahnost, njeno plemenitost, pa tudi njeno hrepenenje po domačih krajih, predvsem pa seveda povezanost s Teboj. Tako si morem vsaj malo predstavljati, kakšno izgubo imaš. Zame pa je zopet umrl košček Tržiča, lepih starih časov... Izrekel sem po človeško sožalje. Toda kot duhovnik bi Ti čestital: da je namreč mama odšla v pravi "domov" k Očetu, kjer ni več bolečine, ne domotožja, ne emigracije-begunstva, ampak le neskon-

čno veselje v božji ljubezni. In če imamo mamo radi, ji to vendar privoščimo, četudi Te ob tem srce boli..." Ali niso to lepe in tolažilne besede?

Ljuba Tinca, naj ti tudi jaz želim večni mir in pokoj! — Tvoja **Ivanka Ban.**

Srčna hvala vsem prijateljem in znancem za iskrene izraze sožalja ob smrti moje nadvse ljubljene mame in naše stare mame. Bog Vam vsem poplačaj! Obenem Vas prosim, da se drage pokojnice spominjate v molitvi.

Sveta maša za pokojno mamo bo v cerkvi sv. Cirila in Metoda v Kew na nedeljo 21. oktobra ob osmih; druga pa na nedeljo 11. novembra ob desetih.

Hvaležna **Gita Mihelčič**, Caulfield, Vic.

REŠITEV UGANKE JULJSKE ŠTEVILKE:

Črke, s katerimi si dopolnil neizpolnjene besede, dajo izrek: **BOLEZNI IN SKRBI NI TREBA KLICATI!** Res ji ni treba: kar same pridejo, kajne?

Pravilno rešitev so poslali: Sr. Silvestra, Brigita Bederňak, Branko Franco, Ivanka Žabkar, Leeanne Menič, Lidija Čušin, Sr. Miriam, Antonija Poklar, Anton Šajn, Anica Markič in Jože Grilj.

Izžreban je bil **Branko Franco.**

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,
MELBOURNE, VIC.
(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATEBENA
OBLAČILA.

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

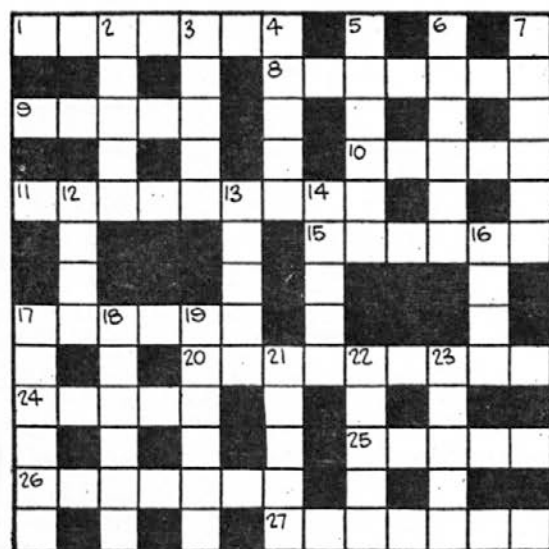
Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

Govorimo slovensko

PAUL NIKOLICH

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. če rokav pri delu nagaja, ga...; 8. prebivalec velike azijske dežele; 9. oblika glagola zvedeti; 10. vzklik starih Latincev: Naj živi!; 11. objavljeno, oklicano; 15. kroničen; 17. prijateljice, poznane osebe; 20. pomilostitev; 24. ni trd; 25. postopač, potepuh; 26. znano srbsko žensko ime; 27. slovensko žensko ime po mučenki Dariji.

Navpično: 2. radi ga imamo, če je lepo; 3. dekle nezmožno hoditi je...; 4. škofovska kapa; 5. odmev, resonanca; 6. ožrt od rje; 7. ogljikova spojina (brezbarvna tekočina neprijetnega duha); 12. slovenski pesnik Josip... Aleksandrov; 13. več slovenskih krajev se tako imenuje; 14. ljubljansko pokopališče naših velikih mož; 16. spis, sestavek; 17. eden planetov; 18. kraj na Primorskem; 19. vprašalni zaimek; 21. s silo, brez veselja; 22. modrikast drag kamen; 23. ker je izgubljen, je tudi...

Rešitve pošljite najkasneje do 3. septembra na uredništvo. Zreb bo določil nagajenca.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Moj mož je zaprt zaradi nekaterih nerodnosti v podjetju. Kaj naj rečem, če me kdo vpraša, kje je? — Če je direktor, bo tako prej zunaj, preden ga bodo pogrešali. Če je delavec, je pa že pisalo v časopisih.

● Ni se mi treba sramovati svoje revščine — zaslužil sem jo s poštenim delom.

● "Natakar, kje pa je zrezek?" — "Pod krompirčkom pri vaši levici..."

● Videl sem polno mesnico, pa sem vstopil in opazil, da imajo mesarji — sestanek.

● Dejanje so zlahka odkrili, a krivci so se zlahka skrili.

● Če slonu stopiš na rep, nikoli ne zamijavka.

● Bogataš: "Kar se mene tiče, bom vedno iskreno z vsemi močmi branil svoje pridobitve naše revolucije".

● Enim ne gre v račun, da gre drugim vse v račun.

● Marsikdo ima zaradi črne vesti — svetle dneve.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

"FRANK'S
AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

"Kako se morete pritoževati zaradi postelje, gospod!
V tej sobi in na tej postelji našega hotela je celo Na-
poleon spal eno noč."

"To prav rad verjamem, da ni več zdržal."

"To dekle vam je tako podobno, kot bi bila vaša
sestra."

"Že mogoče, saj je moj brat."

"Ali imate še tisto belo vino, ki sem ga v vaši go-
stilni pil prejšnji teden?"

"Se."

"Potem mi pa prinesite pivo!"

SLOVENSKE MESNICE
ZA WOLLONGONG, N.S.W. IN OKOLICO

TONI'S BUTCHERY

20 Lagoon St., BARRACK POINT (Tel. 95-1752)

38 Princes Highway, FAIRY MEADOW in
303A Crown St., HOSPITAL HILL, W. Wollongong

Lastnika Toni in Reinhild OBERMAN priporočata
vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske
salame, šunke, slanino, sveže in prekajeno meso itd.

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Prepričajte se in opozorite na nas svoje prijatelje!

Razumemo vse jezike okoliških ljudi!

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121
TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovencem in slovenskim
podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

*Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene
za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še
posebne popuste.*

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiro so seveda tudi druge zračne in morske linije za
potovanje kamor koli po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov
v Avstralijo urejemo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE

ali tudi samo na eno stran

MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB

POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.10

(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNISKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne
POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich in I. Adamič

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:
RATKO OLIP

PODRUŽNICE:

SYDNEY

241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 750-8402

BLACKTOWN

6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.

LIVERPOOL

Westfield Shoppingtown, shop No. 37, Tel. 602-2318

NEWTOMN

62 Enmore Rd., Tel. 51-5547, A.H. 32-4806

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po nasvete v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, vam bo prišlo prav.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za Victorijo

Mrs. M. PERŠIČ

40 CROMWELL STREET,

CAULFIELD, VIC., 3162

Tel.: 53-1997

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP

65 MONCUR ST.,

WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ

39 DICKENSON ST.,

CARINA, QLD., 4152